Jiří Dittrich

TRISTAN

Pokřtěni válkou

TRISTAN

Pokřtěni válkou

Jiří Dittrich

TRISTAN

Pokřtěni válkou

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Jiří Dittrich, 2026
Cover art © Lukáš Tuma, 2026
Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0275-3 (print)

ISBN 978-80-278-1649-1 (ePub)
ISBN 978-80-278-1650-7 (mobi)
ISBN 978-80-278-1651-4 (pdf)

Kdysi dávno neexistovalo nic jako hranice mezi jednotlivými národy. Ani množné číslo slova národ. Jeden kontinent znamenal jednu společnost. A jedna společnost znamenala soudržnost a vzájemný respekt.

Tento systém se však začal bortit, když lidé zpychli a přestali si vážit dosavadních zvyků a pravidel. Důsledkem jejich činů došlo k takzvanému rozpadu civilizace. Tento okamžik, kdy se kontinent rozdělil na několik samostatných říší, zároveň určil počátek nového letopočtu…

Standardní rok má tři sta šedesát dní a dvanáct měsíců, které jsou stejně dlouhé.

Názvy měsíců jsou následující: yanuarr, februarr, mar, apryl, may, yune, yunley, ogest, septembris, octobris, nowembris, discembris.

Během roku se střídají dvě roční období, a to teplé a studené.

OGEST, 1419

Tristan a Vanda seděli ve společenské místnosti. Vanda na pohovce se sklenkou vína, Tristan na židli u krbu, kde do sebe obracel již třetí amforu s krví. Poté, co ho Vanda nechala ve svém sklepení téměř vykrvácet, musel dodat tělu požadovanou energii.

Jakmile si dopřál poslední doušek, polkl a se zavřenýma očima se soustředil na to, jak se mu do žil vrací život a síla. V krbu tiše praskalo dřevo a teplo se mísilo s kovovou pachutí krve ve vzduchu. Stíny tančily po kamenných stěnách, protahovaly se a zase mizely, jako by i ony sledovaly jeho návrat zpět mezi živé. Cítil, jak se uklidňuje. Jak se jeho srdeční tep vrací do normální frekvence. Pomalu a zhluboka dýchal. Na nic jiného se v tu chvíli nesoustředil.

Konečně vše přestalo být tak rozostřené a neurčité. Přestal se třást a uvědomil si, v jaké situaci se nachází. Jasně se mu vrátily vzpomínky na poslední hodinu. Vanda na něj ušila past. Nechala doma svůj náramek a čekala, zda jej Tristan použije k otevření dveří do sklepení. Udělal to a ona neváhala a zlomila mu vaz. Po probuzení, s řeznými ranami všude po těle a zavěšený v řetězech na trámech sklepení, si chvíli myslel, že se nedožije rána. Takový strach a paniku zažil jen v tu osudnou noc, kdy zemřela jeho rodina. Vše se naštěstí v dobré obrátilo, když se ukázalo, že i Vanda usiluje o Marcusovu smrt. Tedy spíš usilovala, než ji to dvakrát málem stálo život.

„Ty bys mě skutečně zabila, že?“

Vanda se dlouze napila svého vína.

„Byla jsem si jistá, že tě někdo poslal. Jen jsem netušila, kdo by to mohl být a proč. To byly důvody, proč jsem tě nezabila hned na místě."

„Proč mluvit, když můžeme hned zabíjet, že?" odsekl Tristan, ve kterém to vřelo vzteky.

„Proč mluvit, když můžeme šmejdit a okrádat, že?" opáčila, aby poukázala na Tristanovo dětinské chování. Zavrtěla hlavou. „Já prostě stále nerozumím, proč jsi nic neřekl. Chápu, žes chtěl být opatrný, ale na celou tu věc jsi mohl jít úplně jinak."

Tristan si povzdechl. Nevěděl, co říct.

„Ale musím uznat, že obsazení Herisova sídla byl kvalitní kousek. I to, jak jste to s Adrianem udělali."

„Děkuji za to hlavně jemu. Jeho schopnosti ovládání lidské mysli jsou neuvěřitelné. Dokázal Herise přinutit k tolika věcem, a vůbec to přitom nevypadalo, že by je dělal proti své vůli."

Vanda přikývla. „To je pravda. Po té jeho vloupačce jsem si byla jistá, že se mým strážím někdo vrtal v hlavě, ale ne a ne to prolomit. Umí svou myslí zaplout velmi hluboko do té lidské. To někdy dělá problém i mnohem starším upírům."

Tristan pohlédl na své polonahé tělo a paže. „Rány už se zahojily."

„Všimla jsem si. Teď, když to vypadá, že jsi zase při smyslech, mi to celé prosím ještě jednou zopakuj. Dostala tě ke mně Marcusova krev v tvém těle, je to tak?"

„Ano," odvětil Tristan. „Čarodějka, která pro mě to kouzlo dělala, se nejdříve pomocí mojí krve snažila najít přímo mého stvořitele. Ale nic. Kouzlo nefungovalo. Pak ho ale upravila, aby hledalo další takové, jako jsem já. Ty, co Marcus stvořil. A našlo to tebe."

Vanda se zarazila. „Jen mě?"

„Jen tebe."

Vanda vstala, aby sobě i Tristanovi nalila víno.

„To je zvláštní. Rozhodně nejsem jediný žijící upír, kterého Marcus stvořil. Jsou jich desítky. Možná už i stovky. Předpokládám ale, že všichni jsou součástí jejich klanu či vojska. A jestli je kryje nějaké hromadné kouzlo, kdo ví. V Orientu se teď dějí zvláštní věci. Dobře ale. Dál."

„Po cestě jsem se seznámil s Adrianem. Slovo dalo slovo, padla láhev k láhvi, strávili jsme spolu pár dní a nakonec řekl, že se ke mně přidá." Tristan pokračoval vyprávěním o Sovím řádu, osvobození zajatých žen i Herisovi. Vysvětlil, jak přesně ho využili, než ho zabili, a neopomněl zmínit ani nechtěnou vraždu Gerralta Fonseho, spoluvlastníka Herisova nevěstince.

Vanda se při představě Fonseho smrti pousmála. „Omlouvám se. Ale ten chlap byl prasák. Stejně tak jako Heris."

„Vzhledem k tomu, že aukce s ženami byla jejich společný výmysl, věř mi, že jsem si na ně oba názor udělal." Tristan konečně sáhl po sklenici vína a s chutí se napil.

Následovalo ještě pár minut, kdy se Vanda doptávala na detaily, které jí o svém životě až do té chvíle tajil. Nebylo toho naštěstí moc, jelikož ve většině případů se Tristan snažil mluvit pravdu.

„Inu dobrá," poznamenala Vanda. „Teď předpokládám, že budeš chtít přejít k tomu, kvůli čemu jsi vůbec přišel do Gechkaru. Je to tak?"

„Ano. Prosím, řekni mi všechno. Co jsou zač? Odkud? Kolik jich je? Slabiny? Musím o nich vědět co možná nejvíc."

Vanda věděla, že by se byl Tristan všemi těmi informacemi nejraději zadusil. Toužil po nich. Zběsile, dalo by se říct. Viděla mu to v očích. Také ale viděla mladého muže, který přišel během jedné noci úplně o všechno. Po dlouhé době jí bylo někoho skutečně líto.

„Jak už jsem řekla. Střed celého klanu tvoří královská rodina. Sedm upírů, tři generace. Těmi nejstaršími jsou král Ferdinand a královna Amelie. Oba nyní sedí na trůnu jako vládci. To asi víš. Mladší generaci tvoří jejich jediný

syn Benjamin a jeho žena Elisa. Tihle dva pak zplodili tři děti: prince Augusta, prince Marcuse a princeznu Miriam. Ta je nejmladší a v době proměny jí bylo osmnáct let."

„Jak se proměnili?" vyhrkl Tristan.

Vanda ho zpražila pohledem. „Neskákej mi do řeči. Aby sis udělal ucelený obraz, musím tě seznámit s celým příběhem. Víš, jak došlo k rozpadu civilizace?"

Tristan zapátral v paměti. „Myslím, že kvůli uchvatiteli de Vertesovi. Vojenský velitel, který se chtěl korunovat vládcem kontinentu."

„Přesně tak. Když Cedrik de Vertes rozpoutal válku, vzniklo několik znepřátelených stran. Jedna ze západu, jedna z východu, jedna z jihu, jedna ze severu a jedna ze zámoří. V čele té východní stál velitel Ferdinand de Orient. Vedl všechna tažení a všechna je přežil. Říkalo se mu Nesmrtelný Nand. A tak nebylo divu, že když byl de Vertes poražen, stal se Ferdinand králem vybojovaného území. Každá strana měla své. Tak mimochodem vznikla první podoba našich království.

Ferdinand byl již ženatý s Amelií a ihned po válce se jim narodil Benjamin. Chtěli i druhé dítě, ale nešlo to. A jak jim Benjamin rostl před očima, uvědomili si, že něco není v pořádku. Léčitelé u Ferdinanda odhalili nemoc, jež ho zevnitř požírala a způsobovala neplodnost. Čekalo ho posledních pár roků života. Když už to vypadalo nejhůř, jakási čarodějka-léčitelka přivedla jedné noci cizince. Ráda bych upozornila, že tenkrát existovalo na celém kontinentu jen několik desítek upírů. Ale téhle čarodějce se jednoho podařilo najít.

Cizinec nabídl králi svou vlastní krev. Řekl však, že aby jeho dar působil, musí zemřít, zatímco ji bude mít v těle. Královna zuřila, nechtěla jeho slovům věřit. Prý se v tu chvíli ale králi tak moc přitížilo, že tento pokus nakonec odsouhlasila. Upír dal Ferdinandovi napít své krve a následně mu myslí zastavil dech. Když se po několika hodinách

vrátil, byl zdravější, silnější a rychlejší. Upír s ním zůstal po celý rok, aby ho naučil, jak kontrolovat své pudy, užívat svou mysl a zacházet se svou silou.

Když nastal čas, upír krále opustil. Ferdinand dál pokračoval ve své vládě. Netrvalo dlouho a svůj dar předal i manželce Amelii. V tu dobu už měl jejich Benjamin prvního syna. Rok se sešel s rokem a také Benjamin končí s upíří krví v těle. I jeho žena. Vypadalo to, že se jim žije nadmíru dobře, jejich vláda byla úspěšná. Pak ale přišel zvrat. Jedné noci jejich palác napadlo vojsko vedené čaroději a také lidmi, kteří byli upraveni magií, takzvanými lovci."

Tristanovi přejel mráz po zádech. *Lovci upírů.*

„Těmhle lidem se příčilo, že jim vládnou monstra, a rozhodli se je zabít. Věděli, proti jaké síle stojí, a rozhodně žádného ze čtyř upírů nepodcenili. Celou rodinu i se služebnictvem se jim podařilo zahnat do jednoho z chrámů. Mladým dědicům bylo od osmnácti do šestadvaceti. V chrámu mohli útočníkům odolávat maximálně několik dní, a tak Ferdinand věděl, že mají jen dvě možnosti. Buď tam všichni zemřou, nebo své nepřátele pozabíjejí. Ale jen když jich bude víc. Bylo potřeba víc upírů. Ne jen čtyři. A tak dal vnoučatům svou krev a zlomil jim vaz.

Jako první potrava jim posloužilo služebnictvo. A když se pak jejich nepřátelé probojovali do chrámu, došlo na mnohem větší hostinu. Novorození upíři jsou sice slabí a nekoordinovaní, ale zabít umějí bez váhání. Bitva skončila rychle a do paláce se vrátilo sedm upírů, kteří tam jsou dodnes. Jak už jsem říkala, různě se střídají, fingují vlastní smrt, vydávají se za své mladší či starší verze, děti nebo rodiče… A funguje jim to už zatraceně dlouho."

„Žádný z nejmladších dědiců neměl děti?" zeptal se překvapeně Tristan.

„August měl. Dceru a syna. Ale je i jejich matku při vpádu do paláce lovci zabili. Marcus byl dle všeho až moc svéhlavý, než aby si hledal družku. A mladá Miriam měla v té

době před svatbou, ale ze všech plánů poté sešlo. Každopádně… Tohle je střed klanu. Pak je tu Augustova družka Sarah a spousta Marcusových a Miriaminých hraček. Co vím, tak ti dva každých padesát let mění partnery, vždy si promění někoho nového. Starší si sice také užívají, ale životní partnery si, zdá se, vybrali nastálo. Veškerá palácová stráž jsou též upíři. Může jich tam být zhruba dvě stě. Dalších sedm set jich pak může být v oblasti hlavního města. A všichni k nim chovají hluboký a nebezpečný respekt."

Když si Tristan představil skoro tisíc upírů na jednom místě, trochu znervózněl.

„Už chápeš, jak jsem to myslela? Chtěl jsi znát jejich slabiny, ale bohužel o nich nevím."

Tristan zatnul ruku v pěst. „Slunce na ně působí stejně jako na nás, ne?"

Vanda se pousmála. „To ano, ale… Mají kolem sebe nespočet čarodějů, kteří nad hlavním městem udržují jisté kouzlo. Díky němu tam slunce nesvítilo už přes pět set let."

„Prosím?"

„Rozuměl jsi správně. Silná vrstva mraků, která se už stovky let ani nehnula."

Tak tohle jsem nečekal. Ale může to být i naše výhoda.

„Fajn. Ale tím pádem se tam můžeme přes den pohybovat i my."

„To ano – ve městě, kde je tisíc jim oddaných upírů, přes sto velmi mocných čarodějů a také značná část jejich vojska."

„O tolika čarodějích jsi předtím nemluvila." Tristanovi se trochu stáhlo hrdlo.

„Ještě jsem se k tomu nedostala. Ale je to tak. A to mám staré informace. Možná už jich tam je mnohem víc."

Tristanovi to hlava nebrala. „K čemu mají tolik čarodějů v hlavním městě?"

„To nevím. Říkala jsem ale, že se tam teď děje něco divného."

Tristan si nahlas povzdechl a zapřel se do židle, v níž seděl. Potřeboval si to celé promyslet. Vzít v potaz všechny nové informace a vstřebat je, aby měl šanci vymyslet nějaký plán.

„Jak vypadaly tvé pokusy je zabít?“ zeptal se.

Vanda si elegantně prohrábla své dlouhé hnědé vlasy a neochotně zavzpomínala.

„Prvně to bylo hned poté, co jsem dostala ten tubus s rodokmenem. Nepřemýšlela jsem a bezhlavě vpadla do hlavního města a do paláce. Cestou se mě snažilo odrazit pár stráží, ale tehdy tam ještě neměli upíry. K Marcusovi jsem se dostala poměrně snadno. Když jsem ale vytáhla kůl a snažila se mu jím probodnout srdce, zjistila jsem, že je mnohem silnější, než kdykoli předtím dával najevo. Ruku, ve které jsem zbraň držela, mi zlomil jako špejli. Myslela jsem si, že umřu. A vlastně jsem si to i chvíli přála. I když jsem některé členy své rodiny neznala, jejich smrt mě bolela. Bolelo to tak hrozně moc, jako kdybych znovu přišla o sestry.

Jakmile mě odzbrojil, nic nedělal. Jen sledoval, jak kolabuji. Samozřejmě se mezitím přiřítili August s Miriam, kteří mě chtěli okamžitě zabít. Zastavil je a sám mě vyprovodil za hranice hlavního města. Tam mi řekl, že mě stále miluje a nedopustí, aby se mi něco stalo. A že vyvraždění mého rodu byl jen trest, abych si uvědomila, co jsem mu svým odchodem způsobila.“

„Kolik času uplynulo od téhle události?“

„Nějakých čtyři sta let.“

„Neuvěřitelné, že si to takhle pamatuješ.“

„Silné chvíle života se ti vryjí do mysli, ať jsi člověk, nebo upír. Ovšem nepopírám, že jako upíři máme zřejmě mnohem lepší paměť než lidé či čarodějové.“

„Hmm,“ zabručel Tristan a dlouze se napil.

„To, že mě nechal žít, jsem pokládala za obrovské štěstí. Odešla jsem z království Orient, usadila se v Toglyati

a snažila se to celé nechat za sebou. Znovu jsem začala s obchodem, koupila si dům… Ale pronásledovalo mě to. Něco ve mně vědělo, že to nemůžu jen tak nechat být. A čím déle jsem se tomu bránila, tím to bylo silnější. Po dvaceti letech přišlo rozhodnutí, zkusit to znovu. Ale už ne sama. Začala jsem hodně cestovat, poznávat upíry a čaroděje z různých koutů království i mimo něj. Během dalších deseti let se mi povedlo vytvořit kvalitní síť kontaktů. A našla jsem jedince, kteří, stejně jako já, chtěli jít proti Marcusovu klanu. Důvody byly různé, ale většinou jim někoho zabili či umučili. Nakonec vznikla skupina třiceti silných upírů a sedmi čarodějů, kteří se mnou po dlouhém plánování podnikli tažení. Byla jsem si jistá, že budeme v převaze. To jsem ale netušila, že si Marcusova rodina začala dělat upíry ze stráží. Nebylo to hezké. Půlka nás padla, ještě než jsme se dostali do jejich komnat. Tam to pak začalo být ještě ošklivější. Když totiž dorazil Ferdinand s Amelií, začala jatka. Jednoho po druhém nás kosili jako dlouhá a slabá stébla trávy. Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou mě Ferdinand držel pod krkem a všichni kolem byli mrtví. Sáhl mi rukou do hrudi."

Při té poslední větě se Tristan otřásl. Říkal si, jaké to asi je, cítit cizí ruku u sebe v hrudi a jen čekat, až oddělí srdce od zbytku těla.

„Vtom zasáhl Marcus. Prosil ho, aby mě nechal jít. Žadonil. Celá rodina ho měla za slabocha. Nakonec všem přísahal, že jestli se ještě někdy vrátím, sám mě zabije. A tím mé snažení skončilo. Tehdy jsem přesunula obchod sem do Gechkaru a už tu zůstala."

Po posledním slově do sebe obrátila celý zbytek vína, který byl v její sklence. Okamžitě se zvedla, aby si dolila.

„A to bylo naposledy, cos ho viděla?"

„Vlastně ne. Zhruba před dvěma sty padesáti lety jsem musela obchodně za hranice království. Jen do Nechivertu, nejzápadnějšího města Orientu. Po pár dnech mě tam Marcus vyhledal. Od jeho špehů se mu doneslo, že tam jsem."

„A co chtěl?“

„Prý jen mě vidět a zjistit, jak se mi daří. Všimla jsem si, jakým způsobem na mě koukal. Stále mě miloval. I po vší té době. Bála jsem se dělat problémy, a tak jsem pár hodin snášela jeho přítomnost.“

„To ses o nic nepokusila? Když byl sám?“

„Ne, Tristane, nepokusila,“ odpověděla rázně. „Samozřejmě jsem měla ty nejčernější myšlenky, ale věděla jsem, že je silnější než já. Přemýšlela jsem i o tom, že budu předstírat znovuvzplanutí svých citů a svést ho, abych se k němu dostala, a mohla mu tak proklát srdce, ale… Ne. K ničemu jsem se neodhodlala.“

Tristan si nedokázal představit, že by měl vraha své rodiny tak blízko a nic neudělal. Na jednu stranu však Vandu obdivoval, že v ní zvítězil zdravý rozum, který jí zřejmě tu noc zachránil život.

„Ale zažehlo to ve mně jakousi jiskru. Zase. Po návratu domů začal nabírat obrátky nový plán. Chtěla jsem ho mrtvého. Tak strašně moc. Jenže pak přišlo období, kdy se mi podařilo úspěšně začlenit do společnosti tohoto města. Našla jsem si přátele, obchodní partnery… Nakonec přišlo rozhodnutí, skutečně to nechat za sebou.“

„Jen tak? Zničehonic?“ Tristan to nechápal.

„Ne. Ne zničehonic. Po více než sto letech usilování o jeho smrt. Potřebovala jsem se od toho všeho odpoutat, abych mohla zase začít žít. A ne jen přežívat.“

Tristan v tichosti vstal a stoupl si ke krbu. Mlčky pozoroval oheň, který v něm plál, a přemýšlel.

„Cos chtěla udělat?“ dostal ze sebe nakonec.

„Hm?“

„Říkala jsi, že po návratu domů jsi dala do pohybu nový plán. Co to mělo být?“

Vanda vstala a stoupla si do Tristanovy těsné blízkosti. „Nevím, jestli je dobrý nápad nechat tě se do toho pustit.“

„Vando… Prosím, mluv.“

Věděla, že když začne, nebude cesty zpět. Nechtělo se jí do toho.

„Já… Měla jsem v plánu zničit celé město. Vypálit ho. Oheň je něco, co stejně jako slunce upíra zabije."

„Jak jsi to chtěla udělat?"

„Pomocí čarodějů. Kdyby jich bylo dost, a myslím tím skutečně hojný počet, dokázali by seslat kouzlo ohnivého deště. Srovnalo by to celou oblast se zemí a nikdo by nepřežil. Ani upíři, ani lidé."

Tristan chápal, co ji asi zastavilo. Málokdo dokáže zabít přes milion lidí kvůli tisícovce upírů. I tak se ale musel zeptat.

„Kolik čarodějů by to obnášelo?"

Vanda byla jeho dotazem zaskočená. Skoro vyděšená.

„Minimálně sto. Tedy tehdy. S čarodějnou silou, kterou mají na své straně dnes, nemám tušení. Ale dost možná bychom jich potřebovali aspoň jednou tolik. A to je zřejmě nemožné."

Oheň v krbu zapraskal a do komína vlétlo několik jasných jisker.

„Dobře. Musíme na to tedy tak, jak jsem říkal. Nechce to jen upíry, nebo jen čaroděje, ale obojí. A taky vojsko. Možná žoldáky? Někoho, kdo půjde proti jejich vojákům."

Vanda zavrtěla hlavou. „Tristane, to, o čem mluvíš, není snadné získat. Spousta upírů proti jiným nepůjde. Čaroděje bychom možná sehnali, ale podle klepů se jich spousta podřídila Orientu a jejich řádu, kdo ví proč. A armádu mají obrovskou. Museli bychom nějak přesvědčit hlavní město, aby na ně vytáhlo, což je…" Vanda měla v očích zoufalství. Vypadalo to, že si je jistá, že Marcusův klan je zkrátka nedotknutelný. „Proč by to dělali, když mají mnohem menší armádu? Orient usiluje o část našeho území, ale my ho prý nejsme ani schopni bránit."

Ačkoli to nebylo možné, Tristan měl pocit, že dostane migrénu. Věděl, co je zapotřebí, ale na dosah nic z toho rozhodně nebylo.

„Dobře," hlesl. „Chápu naši situaci. Jsme úplně v prdeli a bez sebemenší šance někoho z té rodiny dostat. Teď. Ale můžeme začít plánovat. Opatrně, pomalu a tiše. Nejdřív informace."

„Informace?"

„Ano. Máme možnost zjistit, kolik upírů a čarodějů je teď v jejich hlavním městě? Případně co se tam děje? A kolik klanů je na jejich území? A na našem? Zjistíme, kdo by byl ochotný s námi bojovat a kdo jim je naopak věrný. Potom ti čarodějové v Ardenthalu – proč by byli na jejich straně? Ne, vydáme se tam a zjistíme, jak to celé je. Až se nám všechny tyhle informace sejdou, budeme plánovat dál."

Z Tristana čišela zvláštní energie. Tím, co říkal, si byl jistý. Nevěděl sice, co přesně bude dělat dál, ale věděl, že tohle je věc, kterou musí začít. Vanda ho opatrně vzala za ruku.

„Měla bych zvládnout nám tyhle věci zjistit. Ale do Ardenthalu bych vyslala posla. Nesmíme na sebe nijak upozorňovat. Orient může mít své lidi kdekoli. A pokud jim jsou podřízení i naši čarodějové, bojím se, že bychom se z hlavního města nemuseli dostat živí."

Tristan věděl, že tohle už nebude žádná hra. Bude to nebezpečné a jeden jediný chybný krok se jim může stát osudným.

„Chápu," vydal ze sebe a začal uvažovat ještě nad jednou věcí. „Předtím jsi říkala, že v době, kdy se Ferdinand proměnil, existovalo na kontinentu jen několik desítek upírů. A jestli tomu správně rozumím, kdyby tito upíři ještě dnes žili, byli by silnější než kdokoli z Orientu. Je to tak?"

Vanda přikývla a na jejích rtech se objevil náznak úsměvu. „Líbí se mi, jak přemýšlíš podobně jako já tehdy. Ano. Je to tak. Ale za celý život jsem se setkala jen se dvěma upíry, kteří byli starší než Ferdinand. A oba dva jsou již po smrti."

Tristan pocítil vlnu zklamání. „Jak zemřeli?"

Vanda se zahleděla do místnosti a pátrala ve vzpomínkách. „Jednoho zabili jiní upíři. Nevím přesně proč, jen že

tam byl nějaký velký spor. Myslím, že zabil někoho, koho neměl. Je to už dávno. Ten druhý si vzal život sám asi před třemi sty lety."

„Sám? Jak sám? Proč?"

„Bylo mu už minimálně dva tisíce let, Tristane. Už zkrátka nechtěl. Prožil nespočet životů a už přišel jeho čas. Jednou tohle, myslím, potká každého upíra. Jednou každému z nás dojde, že nic nového už prostě nezažije… krom smrti. Vyšel ven…" Ve Vandiných očích bylo vidět, že si představuje, jaké to asi musí být. „Vyšel ven za jasného odpoledne. Nadechl se čerstvého denního vzduchu a poddal se slunci."

Tristan chvíli nic neříkal, protože nevěděl, co přesně by bylo pro takovou situaci vhodné. Brzy se ale vrátil k tématu.

„A co ti ostatní? Přece na kontinentu musejí být nějací upíři, co jsou starší než ti z Orientu, ne?"

„Možné to je, ale v tom případě nemám tušení, kde by mohli být. Mohou vlastnit velká a bohatá sídla, anebo taky malé statky uprostřed ničeho. Nebo mohou cestovat horami a lesy. Když nad tím tak přemýšlím, vlastně ani neznám nikoho, kdo by takhle starého upíra potkal."

Tristan si poposedl. „Dobře. Přejdeme tedy k tomu, co je dosažitelné."

***

„To si děláš prdel?" vyjekl Adrian, když mu Tristan vylíčil, co se uplynulou noc událo. „A skutečně ti chce pomoct? Není to jen nějaká posraná lest, která skončí našima mrtvolama?"

„Klid. Měla šanci mě zabít, ale neudělala to. Navíc po tom, co jí Marcus provedl, to vypadá poměrně věrohodně."

Seděli v jídelně u velkého dřevěného stolu. Obloha venku se pomalu barvila a připravovala se na brzký východ slunce. Světlo už by pronikalo i do Tristanova sídla, ale díky těžkým závěsům zatím nemělo šanci.

„Jestli je to pravda," namítl Adrian.

„Proč by si to vymýšlela? Ne, tomu nevěřím. Chystala se mě zabít a rozmyslela si to."

Adrian na svého přítele vrhl soucitný pohled. „Musel jsi mít strach, co?"

Tristan věděl, že před Adrianem nemusí nic hrát. Zadíval se na desku stolu a několikrát přikývl. „Jo." Na krátký okamžik ho píchlo v očích, až se lekl, že se mu zaplní slzami. Nakonec k tomu nedošlo. „Ale ani nevím, v jakém směru. Nebál jsem se ani tak o sebe, jako spíš že to Marcusovi a jeho klanu projde. Myšlenka, že bych zemřel, aniž bych něco udělal, mě sžírala." Zvedl oči k Adrianovi. „A pak jsi tu byl ještě ty. Bylo mi jasné, že jestli mě Vanda zabije, budeš další v pořadí. A já tě nemohl nijak varovat. A řekněme si na rovinu, že kdyby tě překvapila, neměl bys šanci. Jsi silný, ale myslím, že proti někomu jejího věku… Vaz mi zlomila jakoby nic. Myslím, že na to nevynaložila ani špetku své síly."

Adrian vstal a došel pro láhev bílého rumu. Ten jim pak rozlil a posadil se zpět vedle Tristana. „Zlomit vaz je snadné. K tomu ani nepotřebuješ upíří sílu. Je to jeden jednoduchý pohyb… Tak na to, že žiješ." Pozdvihl sklenici.

„Na to, že *oba* žijeme," opravil ho Tristan a celý obsah sklenice naráz vyprázdnil. „A na spoustu dalšího."

Adrian oběma dolil. „A co teď? Co nás čeká?"

„Vanda v následujících dnech rozešle své posly ke známým upírům a čarodějům. A ti pak vyšlou zase své lidi. Během pár měsíců bychom snad mohli mít aktuální informace, které potřebujeme. Ale je tu ještě jedna věc. A týká se tebe."

„Mě? Povídej. Jsem pro každou špatnost, to víš."

„Potřebuju, aby ses na chvíli vrátil domů."

„Domů? Do Ardenthalu? Proč?"

„Podle všeho je tam dost čarodějů, kteří by nám mohli pomoct, ale kolují klepy, že jsou podřízení Orientu. Ty tam

máš určitě nějaké známé, kteří by mohli zjistit, jak to celé vlastně je. A pokud to bude možné, chceme, aby ses spojil s nějakým čarodějem a předal mu prosbu o pomoc."

Adrian se zamračil. „Jak by měla ta prosba vypadat? A proč nepojedeš se mnou? Nebo Vanda? Nebudu ti lhát, moc se mi to nelíbí."

„Jde o to, že Vandu spousta čarodějů a upírů zná. A jestli se nějakým způsobem k Marcusovi dostane, že se opět pokouší zbrojit proti jeho rodině, mohl by zasáhnout. Já sám tam nic nezmůžu, nemám žádné kontakty. Ty ano. Potřebujeme, aby se k ardenthalským čarodějům doneslo, že vládci Orientu jsou upíři, kteří ve velkém vraždí naše obyvatele. Vanda říkala, že takové hody, jaké si dopřáli v mé vesnici, konají zhruba každých deset let. Často si vybírají odlehlé osady."

Adrianovi se v očích zaleskl vztek. „To jsou ale zmrdi. Se vší úctou k lidským životům, proč si, sakra, nežerou svoje poddané? Proč kvůli tomu vyvražďují naše občany? Ale moment – chceš jim povědět, co jsou zač? Že jsou to čtrnáct set let staří upíři?"

Tristan ztěžka vydechl. „Ano. Naše království i jiní se musejí dozvědět, co jsou zač a co provádějí. Za všechna ta staletí už museli zabít na sto tisíc lidí. Našich lidí. Desítky vesnic, jako bylo Revlato."

Oběma se nad tou představou otevřela pomyslná kudla v kapse.

Tihle upíři, tenhle klan… Evidentně si myslí, že jsou nedotknutelní a že si mohou dělat, co se jim zamane. Takhle to ale fungovat nemůže. Musíme je zlikvidovat, říkal si Tristan.

„Neříkala Vanda, z jakého důvodu tě mohli nechat žít?"

Tristan se pousmál. „Ptal jsem se jí. Chvíli jsem si totiž myslel, že možná mají jakousi tradici nechat v každé zdevastované vesnici někoho naživu. Jako podpis. Ale vyvedla mě z omylu. Prý nikdy nikoho naživu nenechají. Nechtějí po sobě zanechávat stopy. Taky to nechápe. Nerozumí

tomu, proč by někoho měli nechat žít. Co žít, ale změnit ho dokonce v jednoho z nich. Říká, že ať se té noci stalo cokoli, určitě to bylo mimo jejich plány. Nemělo se to stát."

Adriana očividně zamrazilo. „To je… Začíná to být zajímavější a zajímavější. Co se ti to tam tehdy, sakra, stalo?"

Tristan zavzpomínal, jako to udělal už mnohokrát. Ale ať se snažil sebevíc, mezi jeho ulehnutím do postele a probuzením ve stodole nebylo nic. Jen tma.

„To by mě taky zajímalo, Adri. Ale odpověď mi může dát zřejmě jen a pouze Marcus."

„To asi ano." Adrian se na chvíli odmlčel a zadíval se na obraz na zdi. Vypadalo to, že ho něco znepokojilo. „Ještě jedna věc. Když byla Vanda součástí jejich klanu, znamená to, že i ona se účastnila těch jatek?"

S Tristanem ten dotaz ani nehnul. Adrianovi tak bylo jasné, že stejná věc napadla i jeho, a už měl od Vandy i odpověď.

„Prý jednou. Neřekli jí, co se bude dít. Zjistila to, až když ten masakr začal."

„A to s tou rodinou i dál zůstávala?"

„Jo. Dle jejích slov byla hned od proměny vychovávána tak, že jsou upíři na vrcholu potravního řetězce a že tohle všechno je jen přirozený řád. Když pustíš lva ke gazele, taky ji zabije."

„Ale aby se najedl. Nevyvraždí pro zábavu celé stádo."

„Ano. Já vím. Vanda na to měla podobný pohled. Bylo to poprvé a naposledy, co se toho zúčastnila. A zatímco v tom Marcus se svou rodinou v průběhu let pokračovali, ona zůstávala doma a snažila se to ignorovat."

Adrianovi se to nelíbilo. „Trisi, promiň, ale co za člověka dokáže jen tak sedět, zatímco tvůj partner vraždí stovky nevinných lidí?"

„Slabý člověk," ozvalo se ze zimní zahrady. Vanda stála v otevřeném křídle dveří.

Tristan i Adrian sebou trhli, ani jeden o ní totiž nevěděl.

„Co tu děláš?" hlesl Tristan.

„Omlouvám se, ale říkala jsem si, že možná bude lepší vysvětlit některé věci Adrianovi osobně. Nechci, aby mezi námi vznikala nějaká nejistota nebo napětí. Jestli totiž do toho máme jít, musíme si všichni bezmezně věřit."

Elegantně přešla ke stolu, kde se usadila. Vlasy měla vyčesané do drdolu, oči zvýrazněné černou barvou. Adrian ji asi nikdy neviděl v kalhotách. Působila na něj úplně jinak.

„Dostanu taky sklenku?" zeptala se.

Adrian se pousmál. „Jistě."

Když měli všichni tři nalito, oba upíři zaměřili svou pozornost na Vandu. Ta se po prvním doušku vrátila k tomu, co říkala.

„Před staletími jsem byla někdo úplně jiný. Stejně jako budete za pár staletí jiní i vy. Já byla bohužel naivní, prostoduchá, slabá. Skoro bez vlastní vůle. A drželo se mě to nezdravě dlouho."

„Co to změnilo?" zeptal se Adrian.

„Věděla jsem, že to, jak Marcusova rodina funguje, je špatné. Ale milovala jsem ho a nedokázala si představit život bez něj. Nebo bez podpory celého klanu. Asi to zní šíleně, ale byla jsem ochotná všechno to špatné ignorovat, protože jinak o mě bylo po všech stránkách postaráno. Za lidského života jsem si ani v těch nejdivočejších představách nepomyslela, že bych někdy mohla žít tak, jak mi to Marcus umožnil. Jenže nic v sobě nemůžete dusit věčně. A tak nebylo divu, že to ve mně časem začalo vřít. S každým rokem to víc a víc probublávalo na povrch, až to překonalo i tu věc, o které jsem si myslela, že je to láska. A tak jsem odešla."

„Tristan říkal, že to nebyl moc příjemný odchod," podotkl Adrian.

Vanda se pousmála. „To tedy nebyl." Obrátila do sebe zbytek rumu.

„Je tu ale ještě jedna věc, co mě zajímá," ozval se Tristan. „Pochopil jsem, že Ferdinand bude vražedný pomatenec, ale

jsou takoví skutečně všichni? Není mezi nimi někdo, kdo by aspoň trochu bojoval s vlastním svědomím?“

„Myslím, že ne. Ferdinand jim už za lidského života vtloukal do hlavy, jak jsou jako královská rodina nadřazeni všem ostatním. Stojí si za tím, že když si vládu nad královstvím vybojoval, může si s ním teď dělat, co se mu zamane. Vzpomínám si, že August měl občas jisté záchvěvy. To kvůli tomu, že mu lovci zabili rodinu. Ale nikdy to moc nedával najevo, jelikož nikdo nechce před Ferdinandem ukázat slabost. Jejich hranice mezi respektem a strachem je velmi tenká. Sama jsem se vždy vyhýbala tomu, být s ním o samotě, a snažila jsem se docílit toho, aby s ním i Marcus netrávil více času, než musel. Jenže to bylo k ničemu. On ho miluje. Je to přece ten, kdo je všechny zachránil.“

Tristan si v hlavě budoval jejich hierarchickou pyramidu. „Takže on je tedy hlavou celého klanu? I v letech, kdy fyzicky nesedí na trůně?“

Vanda přikývla. „On tam vlastně sedí pořád, i když navenek ne. To on má vždy poslední slovo při jakémkoli rozhodování.“

Adrian přejel prstem po hraně své sklenice. „Je nějaká šance, že když zabijeme jeho, zbytek rodiny se rozuteče? Jako když setneš hadovi hlavu?“

„To si nemyslím. Naopak se bojím, že by je to mohlo víc stmelit a skončilo by to naší smrtí.“

„A kdo je nejslabší článek?“ pokračoval Adrian. Vandě i Tristanovi bylo jasné, že i on si ve své hlavě tvoří pyramidu a případné plány.

„Nemyslím si, že ho mají. Spousta lidí by asi řekla, že jím je Miriam, protože vypadá tak zranitelně a někdy nepůsobí příliš bystře, ale opak je pravdou. Je nebezpečnější než Marcus sám. Navíc jestli jde Ferdinand někomu aspoň trochu na ruku, tak jí. Prvních padesát let po proměně mu vyčítala, že ji připravil o lidský život, který ji čekal. A o možnost mít vlastní děti.“

„To chápu. Ale kdyby ses měla zamyslet, po kom jít jako po prvním, kdo by to byl?“

Vanda se nadechla k odpovědi, ale místo slov pokynula Adrianovi, aby jí dolil. Až když se napila, pokračovala.

„Netroufnu si odpovědět. Faktem totiž je, že všichni občas působí zranitelně a slabě, ale není tomu tak. Viděla jsem, jak Amelie utrhla hlavu medvědovi. Jak Elisa vyvraždila dvacetičlenný klan upírů, protože ji urazili… Na nikoho z nich bych si netroufla. Podle mě na to budeme muset jít jinak a určitě ne silou.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Tristan. Tušil, že Vandu něco napadlo.

„Možná, ale říkám jen možná, by se nám podařilo je rozdělit. A nemyslím tím fyzicky, ale emočně. Strávila jsem s nimi hodně času a vím, že se umí rozhádat jako psi. Hlavně August a Marcus. Přirozená bratrská rivalita, řekla bych. Kdybychom jim dali důvod…“ Na Vandě bylo vidět, jak vzpomíná na všechna ta léta a hledá v nich něco, co by jim mohlo pomoci. „Možná by se nám podařilo na nějaký čas Augusta a Sarah izolovat.“

„Izolovat?“ zopakoval Adrian.

„Ano. Vzpomínám si, jak se jednou August s Marcusem porafali natolik, že se málem zabili. A August pak na čtyři roky úplně zmizel. Tehdy ještě nebyl se Sarah. Kdyby… Možná… Kdyby se nám tohle povedlo zopakovat, tak bychom mohli Augusta a Sarah oddělit od ostatních a pak…“ Zamyslela se. „Pak bychom je za pomoci dalších upírů a čarodějek možná dokázali zabít. A jeden z hlavních upírů by byl ze hry.“

„Napadlo tě něco podobného už tenkrát?“ zeptal se Tristan.

„Ano. Ale to, o čem se bavíme, je na roky a roky práce a plánování. A tehdy jsem nechtěla tak dlouho čekat – že se je třeba podaří rozhádat, někdy, možná… Čekala bych, ale i tak bych všechno měla nejisté. A to jsem tehdy nedokázala.“

Adrian se přihlásil o slovo. „Počkej chvíli. Chceš mi říct, že všech sedm je stále pohromadě v hlavním městě?“

Vanda zavrtěla hlavou. „Ne pořád. Ale často. Zbytek času jsou rozeseti na svých hradech či v palácích po království. Ale i tam jsou za hordou stráží. Když se tehdy August odtrhl, byl sám. A přesně to bychom potřebovali.“

„Stejně ale asi předbíháme, ne?“ povzdechl si Adrian.

Tristan se trochu zamračil. „Proč myslíš? Potřebujeme probrat, jak na to půjdeme.“

„To ano, ale až ve chvíli, kdy budeme vědět aspoň to, kde vlastně jsou. Jaké je jejich současné rozmístění? Kdy se uvidí všichni? Kde? Plánují nějaké cesty? A hlavně, stále jsme tu jen my tři…“

„Adrian má pravdu,“ souhlasila Vanda. „Musíme postupně.“

„Přesně. Řekněme si, co budou následující kroky.“ Adrian ukázal na Vandu. „Ty pošleš posly, aby nám zjistili všechny možné potřebné informace. To předpokládám může pár měsíců trvat. A já se vydám do Ardenthalu a pokusím se kontaktovat tamní čaroděje, jestli by nám nepomohli.“

„Předtím si ale musíš být stoprocentně jistý, že nejsou podřízení Orientu,“ upozornila ho Vanda. „Pokud by byli a celý náš plán kvůli tomu praskl, skončíme mrtví. Všichni tři.“

„Rozkošné,“ pronesl Adrian sarkasticky. „A kdy chcete, abych vyrazil?“

„Během pár dní,“ navázal Tristan. „Nepředpokládáme, že se tam zdržíš nějak dlouho, ale ať máme v té věci s čaroději jasno.“

„Dobře.“

„Pak je tu ještě jedna věc,“ pokračoval Tristan. „Vando? Budu potřebovat čarodějku, která by mi pomohla najít jinou čarodějku. Takovou, která bude víc než ochotná nám pomoct.“

Adrian se napřímil. „Chceš najít Alechandru? Tu, co jsi jí platil krví?“

„Přesně tak. Orient po ní jde. Myslím, že se k nám ráda přidá. Jen netuším, kde by mohla být. Z domu, kde bydlela, se plánovala rychle odstěhovat. A je to už přes dva roky."

„Znám pár ověřených čarodějek i čarodějů tady ve městě. To nebude problém. Máš něco, co jí patří? Bez toho ji nenajdeme, obávám se."

„To úplně ne," odvětil Tristan. „Ale ona má něco, co patří mně. Litry mojí krve. To by přece mohlo fungovat."

„To asi ano."

„Až ji najdeme, vydám se pro ni. A když vše půjde hladce, přivedu ji s sebou. Adrian mezitím zjistí, co má, a pak už budeme jen čekat na posly."

„Správně. A teprve po jejich návratu bych plánoval, co dál," uzavřel Adrian.

***

Viseria Palamonti byla jednou z nejlepších čarodějek v Gechkaru a už dlouhá léta spolupracovala s Vandou, když bylo třeba. Měla snědou barvu kůže a krátké černé vlasy. Když přijala Vandino pozvání a večer dorazila k ní do sídla, Adrian ani Tristan nebyli schopni zamaskovat, jak je čarodějka zaujala. Byla neuvěřitelně přitažlivá. Oční líčení, zlaté doplňky a červené šaty to jen zvýraznily.

„Utřete si sliny, pánové, a přivítejte mou dobrou přítelkyni Viserii," představila ji Vanda.

Viseria se s ní srdečně objala a s Tristanem a Adrianem si podala ruku, přičemž si oba velmi důkladně prohlédla od hlavy až k patě.

„Zdá se, že Gechkar se stává útočištěm stále více upírů. A to i poměrně mladých, koukám." Měla dokonale bílé zuby a voněla po hřebíčku.

„Dostali jsme se sem docela náhodou," odvětil Tristan. „Ale když tady potkáte tak úžasnou společnost, jako je Vanda, už nemůžete jen tak odejít."

Viseria si s Vandou vyměnila pobavený pohled. „Mladý a zdvořilý. Schválně, za jak dlouho ho to přejde."

„Doufám, že nepřejde," řekla Vanda a všechny uvedla do společenské místnosti, kde už byla přichystaná láhev vína pro dámy a láhev rumu pro pány.

„Vanda říkala, že i vy sama jste tu našla útočiště," obrátil se Tristan k čarodějce, když se usadili. „A prý už před dlouhou dobou."

„To ano. Mám ráda velká města, ale Gechkar je něčím unikátní. Asi je to tím, že je částečně odstřižený. Je tu živo, ale zároveň klid."

„A jak dlouho už tu žijete?" zeptal se Adrian.

„To byste zjistil, že je mi víc, než si myslíte, a to jako žena rozhodně nepřipustím," odvětila chladně Viseria.

Adrian se stáhl, nevěda, co říct, pak se ale čarodějka rozesmála.

„Dělám si srandu. Naopak. Někdy věk budí respekt. Jsem tu už skoro dvě stě devadesát let. Hodně cestuji, někdy jsem pryč i několik měsíců, ale vždycky se sem ráda vrátím."

Následovalo otevření láhví a rozvinutí další konverzace, hlavně mezi oběma ženami, které si chtěly vyměnit poslední drby a zážitky ze svých posledních cest. Nevyhnuly se ani novým zkušenostem s muži a Tristan se díky tomu dozvěděl, že Vandě zřejmě velmi přirostl k srdci. S nikým jiným se v posledních letech tak dlouho nevídala. Nakonec se rozhovor stočil k jejich záležitosti a tehdy se Tristan zarazil. Nevěděl totiž, co všechno může Viserii říct.

„Klidně mluv," uklidila ho Vanda. „Můžeme jí věřit a myslím, že se do našeho plánu ráda zapojí, až ji s ním seznámíme. Řekni jí to celé od začátku."

Tristan upřel na Viserii zkoumavý pohled, ale pak spustil a nic nevynechal. Když se dostal až k tomu, jak se vloupal k Vandě do sklepení, nedokázala skrýt čarodějka překvapení. Zřejmě si říkala, jak je možné, že Tristan ještě

dýchá. V tu chvíli se slova chopila Vanda a celé jí to vysvětlila a dovyprávěla. Se všemi detaily i plány do budoucna. Když skončila, Viseria vypadala zaraženě.

„To jsem tedy nečekala, když jsi mě pozvala," zažertovala a dopila sklenku vína.

Vanda jí hned dolila. „To se nedivím. I já sama jsem tím vším stále zaskočená. Ale chápeš, proč to chceme udělat, že?"

„Jestli to chápu? Já to podporuji. Před lety jsem s Ferdinandem měla co do činění. Nešel mi po krku nebo tak, ale viděla jsem, jak jedná s některými lidmi a jaká kouzla dovoluje provádět svým čarodějům na jeho půdě. Otřesné."

„Jaká kouzla?" zajímalo Tristana.

„Tehdy se jednalo o nějaké experimenty na dospívajících. Dva to nepřežili. Nejradši bych tam udělala bordel, ale byla jsem jen hostem v jejich městě i království. Bála jsem se, abych se tam odtud vůbec dostala živá, kdybych ho nasrala."

Tristan si povzdechl. Byl už z celého toho klanu tak znechucený, že si ani nechtěl představit, co dalšího se tam ještě děje.

„Ale to je teď jedno. Hádám, že na úvod potřebujete nějaké kouzlo, je to tak?" zeptala se Viseria.

„Přesně tak," odvětila Vanda. „Jak Tristan vyprávěl, setkal se s čarodějkou jménem Alechandra. Dle všeho by se k nám mohla přidat, jenže nemáme tušení, kde by mohla být."

Viseria přikývla. „Dál nic neříkej. Pomůžu vám ji najít. Ale budu potřebovat něco jejího. Nejlépe."

„Nic jejího nemáme. Ale ona má u sebe zásoby mé vlastní krve," řekl Tristan.

Viseria sebou trhla a na viditelnou chvíli se zarazila. „To by mohlo vyjít. Krevní kouzla bývají silná a přesná." Bylo na ní vidět, že ji informace vyvedla z míry, ale zřejmě se k tomu nechtěla nijak vyjadřovat.

Tristanovi to přesto nedalo. „Co se děje?"

„Ale nic, jen…"

„Prosím, Viserie," vložila se do toho Vanda. „Jestli máme spolupracovat, nesmíme si nic zatajovat. Něco se ti nelíbí – tak nám řekni, o co jde."

Viseria se na chvíli stáhla sama do sebe. Jako kdyby se potřebovala poradit se svým druhým já.

„Já jen… Tristane, proč má u sebe tvou krev?"

„Byla to platba. Místo peněž chtěla zásoby mé krve. Zřejmě ji každý den konzumuje, aby byla silnější. Prý je to zdroj magické síly. Není to tak snad?"

„To ano, je to zdroj magické síly. Ale využívání takového zdroje není vůbec běžné. Je to, jednoduše řečeno, proti přírodě. Tvoje krev je naprosto specifická, jiná než krev lidí nebo čarodějů. A pár příkladů užívání upíří krve čaroději jsem už viděla. Všem sice dala velkou moc, ale jen na pár let. Pak je to zabilo."

Tristan se div nezvedl ze židle. „Co? Jak to?"

„Časem tělo čaroděje otráví. Jak je to dlouho, co jste se viděli?"

„Zhruba dva a půl roku," odpověděl Tristan.

„To je ještě krátký čas."

Tristan nevěděl, jestli si má z Viseriiných slov dělat hlavu. Když o jeho krev Alechandra žádala, vypadala jistě. Navíc mu připadala až příliš chytrá, než aby tohle nevěděla.

„Je možné, aby to čaroděj přežil?" zeptal se.

„Možné to samozřejmě je. Ale muselo by se jednat o opravdu mocného čaroděje či čarodějku. Natolik, aby jeho tělo dokázalo automaticky a dlouhodobě přetvářet upíří krev na čistou magii."

Tristan se pousmál. „Tuhle čarodějku chtěl sám Ferdinand naverbovat do jejich řádu. A když odmítla, poslal na ni svoje vrahy. Proč by tak jednal, kdyby nebyla opravdu silná?"

Viseria se zamyslela. Vypadalo to, že byla ochotná mu uvěřit. „Tak jako tak, měla by tohle riziko znát."

„Další důvod ji najít," řekla Vanda.

Viseria se postavila. „Dobrá. Pojďme na to hned. Vando? Obstarej prosím mapu království, nádobu na Tristanovu krev a ideálně dvanáct svící."

Všichni čtyři se přesunuli do sklepení, do místnosti s masivním dřevěným stolem, na kterém se hravě rozložila celá mapa Cidentalis. Byla obrovská a se spoustou detailů. Viseria rozmístila svíce po místnosti tak, aby tvořily kruh. V jeho vnitřku pak stáli všichni čtyři zúčastnění.

„Tenhle proces asi znáš, že?" zeptala se Viseria Tristana, když k němu přistoupila s krátkou dýkou v ruce.

Přikývl. „Jo. Hledal jsem tak Vandu. Nebo aspoň podobně."

„Výborně. Dlaň, prosím."

Tristan nastavil ruku dlaní nahoru a Viseria po ní zkušeně přejela ostřím. Použila přesně takovou sílu, jaká byla potřeba, aby se upíří kůže protrhla. Krev se z rány vyřinula téměř okamžitě a odkapávala do připravené porcelánové misky.

„Dlouho jsem žádné kouzlo neviděl," poznamenal tiše Adrian, jenž celý ten proces zaujatě sledoval.

Viseria se otočila s miskou v rukách ke stolu. Začala šeptat: „Hledám čarodějku, mezi jejíž břemena patří i tato krev. Hledám čarodějku, které tato síla koluje v žilách. Čarodějku jménem Alechandra." Tyto tři věty čtyřikrát zopakovala, pak obrátila misku vzhůru nohama a vylila její obsah na rozloženou mapu. Krev se nevsákla, ale držela si poměrně pevnou formu. Viseria opět začala opakovat, co říkala předtím. Stále a stále. Po několika minutách, kdy se vůbec nic nedělo, se zarazila. „Něco je špatně."

Vanda a Adrian vypadali překvapeně. Tristan ne.

„Kouzlo, kterým jsme hledali Vandu, trvalo několik hodin," řekl. Předpokládal totiž, že je to ten samý případ.

„Jenže tohle by mělo fungovat hned. Máme jméno, víš, jak vypadá, má tvou krev. Přinejmenším by se ta krev měla aspoň rozlít určitým směrem. Ale nic. Navíc i cítím, že kouzlo stagnuje."

„Ale proč?“ zeptala se Vanda.

Viseria zavřela oči a zhluboka se nadechla. Jako kdyby se snažila vstřebat něco, co nikdo jiný neviděl.

„Jsou dvě možnosti. První, že je mrtvá. A druhá, a k té se spíš přikláním, že má velmi propracované ochranné kouzlo.“

„Ale to umíš prolomit, že?“

Viseria zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Jestli už přes dva roky bere upíří krev, její kouzla jsou prakticky neproniknutelná. Moc dobře věděla, proč si o ni řekla.“ S poslední větou pohlédla na Tristana.

Nastala chvíle ticha.

„Tak jak ji najdeme?“ zeptal se Tristan zoufale.

Viseria pokrčila rameny. „Myslím, že v tuto chvíli nijak.“

„A co vystopovat ji od místa, kde jsme se setkali?“

„To kouzlo chrání polohu i stopy.“

Tristan si povzdechl a zklamaně se opřel o stůl. „Sakra. Tohle jsem nečekal. Počítal jsem s tím, že ji najdeme.“

„A není nějaká naděje, že by stále byla tam, kde tehdy?“ zeptal se Adrian. „Vím, žes říkal, že chtěla zmizet, ale třeba si to nakonec rozmyslela.“

„O tom dost pochybuju. Ale za pokus nic nedám. Až vyrazíš do Ardenthalu, vyrazím s tebou. Budu pak pokračovat podél pobřeží až tam, kde jsme se potkali. Ta vesnice se myslím jmenovala Bola. Hrozná díra.“

„O té jsem v životě neslyšela,“ divila se Viseria.

„Bylo to kousek od Mynthrylu. Zhruba padesát kilometrů.“

„Co když bude ta cesta zbytečná?“

„Budu tam za pár dní. Pak hned vyrazím zpět. I když…“ Tristana napadlo ještě něco. „Mohl bych navštívit Ericha. Našel mi ji tenkrát, třeba ji najde znovu.“

„Zabere to hromadu času,“ upozornila Viseria.

„Nezabere. Do měsíce jsem zpět, i kdybych jel za Erichem. Buď ji nenajdu a vrátím se po svých, anebo se vrátím

i s ní a to můžeme portálem. Ano, Adrian bude zpět asi rychleji, ale budu hned v závěsu."

„Tristan má pravdu," podpořila ho Vanda. „Nezabere to tolik času. Navíc stejně budeme čekat, než se vrátí moji poslové. Aspoň ten čas nějak využijeme. Jestli je tak silná, jak se zatím jeví, budeme ji potřebovat."

„Rozhodnuto. Já k Mynthrylu, Adrian do Ardenthalu, Vandini poslové do Orientu a Viseria se může nenápadně poptat u místních čarodějů, zda by se k nám někdo z nich nechtěl přidat. Doufám samozřejmě, že v této věci pochodí Adrian, ale kdo ví."

Viseria přikývla. „Mám minimálně dva dobré kandidáty. Bylo by jich více, ale i odtud se nějací čarodějové přesunuli do hlavního města."

V tu chvíli to Tristana trklo. „Počkej. Takže máš nějaké informace o tom, co se tam děje?"

„Ano i ne. Já sama dostala nabídku se do hlavního města přesunout, údajně kvůli vyrovnání magické síly proti Orientu. Ale jestli to byla pravda? Netuším. Neměla jsem zájem, rychle jsem se s tím čarodějem rozloučila. Asi to byla chyba, možná jsem ho měla vyslechnout, ale zpět už to nevezmu. Navíc tvrdit může, co chce."

„To je pravda," řekla Vanda. „Budeme potřebovat názor někoho nezaujatého. Někoho, kdo k nim nepatří."

„Uvidím, co se dá dělat," prohodil Adrian a dlouze se napil vína.

***

Nemyslel si, že se tam ještě někdy vrátí. Jen procházet tou vesnicí přišlo Tristanovi nadmíru odporné. A ten obrovský smrad, který mu dráždil nos, se nedal vydržet.

Celá cesta mu trvala pět dní. Většinu jí zdolal během, který ho ovšem neuvěřitelně vyčerpával. Musel se krmit vždy po západu slunce a ještě jednou před jeho východem.

Nakonec se ale dostal, kam potřeboval, na místo, kde společně s Alechandrou strávil měsíc života.

Zíral na dřevěný dům. Nic neslyšel. Žádné kroky, žádné dýchání, žádný tlukot srdce. Také si všiml, že nic v okolí není udržované tak, jak bylo tehdy.

Chtěl si však být jistý, a tak pro jistotu vešel dovnitř. Dveře musel sice vyrazit, ale to vzhledem k jeho síle nebyl žádný problém. Dům byl prázdný. Co v něm zůstalo, přikrývaly vrstvy prachu a pavučin. Tristan se smutně rozhlédl po prázdném pokoji.

„Kde jsi, Alechandro?“ zašeptal si sám pro sebe.

SEPTEMBRIS, 1419

Noční obloha byla jasná, a tak dovolila dorůstajícímu měsíci, aby osvítil téměř celý les oblasti Devalta, jež se nacházela jihovýchodně od města Toglyati. Na některých mapách se mohlo zdát, že leží ihned za jeho hradbami, ve skutečnosti však začínala až dobrých padesát kilometrů od nich.

Alechandra pohlédla vzhůru a kochala se. Díky příznivým podmínkám bylo vidět tolik hvězd, kolik šlo. Sledovala jednotlivé zářící body i celé jejich soubory. Bylo to nádherné. Při tom pohledu se nemohla ubránit myšlence, jak malé jsou její problémy v porovnání s velikostí celého vesmíru.

Ze zírání ji vytrhl až zvuk připalujícího se masa v kotlíku nad ohněm. Vzpamatovala se, rychle směs zamíchala a přidala koření, jehož vůně se okamžitě roznesla celým jejich táborem na kraji lesa, který rozbili pro dnešní noc. Tvořilo ho ohniště, rozložené deky, postavený stan a kára naložená věcmi. U dvou kůlů byli přivázaní dva hnědí hřebci.

Byly to už tři měsíce, co Alechandra s Akirem museli opustit vesnici Lanesis, protože je tam vystopoval čarodějný řád království Orient. Řád, který šel Alechandře po krku. A nyní dost možná i Akirovi.

Původní plán byl skočit několika portály a poté ujet aspoň tisíc kilometrů v sedle, aby za nimi nezůstala žádná magická stopa. Alechandra ale ne a ne zastavit. První týdny si Akir myslel, že jen hledají vhodné místo, kde se usadit, ale bylo v tom víc. Nevěděl přesně co, ale neměl sílu nad tím přemýšlet. I na cestě ho Alechandra zaměstnávala

tvrdým tréninkem jeho schopností. A když se nekonal trénink, utápěl se ve vlastních myšlenkách a žalu, který se snažil skrývat. Byl stále zdrcený kvůli opuštění Caietany – dívky, která se stala jeho první láskou a které odpřisáhl, že se za několik týdnů vrátí. Už když jí to ale říkal, tušil, že to nebude jednoduché. A Alechandra ho v tom utvrdila jen pár dní po opuštění Lanesis.

„Alechandro, že se pro ni budu moci vrátit?“ zeptal se tehdy.

Čarodějka na něj pohlédla vyloženě zděšeně. „Zbláznil ses? Orient bude Lanesis hlídat, jestli se tam náhodou jeden z nás zase neobjeví. A to minimálně několik měsíců. Ne. Neexistuje. Je mi líto.“

„Ale ona čeká, že se vrátím.“

„Ona čekat přestane, neboj se,“ odsekla Alechandra. Pak si ale uvědomila, jak bolestivá slova to pro Akira jsou. „Omlouvám se. Chtěla jsem tím říct, že… Ano, bude čekat. Když se ale ani po několika týdnech nevrátíš, dojde jí, že se vrátit nemůžeš, a nebude ti to zazlívat. Samozřejmě že tě bude oplakávat, ale nakonec? Nakonec bude pokračovat dál. A ty musíš taky. Neříkám, že už se nikdy neuvidíte, ale teď by bylo riskantní se tam vracet. Byť jen na skok.“

Akir si povzdechl a zadržel slzy. Od tohoto rozhovoru to všechno držel v sobě.

Zatímco se měsíc šplhal stále výš po obloze a Alechandra dodělávala večeři, Akir seděl na kameni na hranici ochranného kouzla a zíral na lesy pod strání. Snažil se vyčistit si mysl a naslouchat stromům. Nebyla to žádná lekce ani úkol, prostě to měl rád. Čím více rostla jeho moc, tím silněji byl napojený na přírodní živly. A naslouchat stromům ho uklidňovalo tak jako někoho jiného zvuk tlukoucího srdce.

„Pojď se najíst,“ vyzvala ho po chvíli čarodějka.

Akir se odtrhl od své aktivity, pomalu se probral a přešel k ohni. S miskou jídla se usadil na deku a v tichosti se do něj pustil.

„Chandro, já už skutečně dál nemůžu," dostal ze sebe po chvíli.

Alechandra si povzdechla. Vypadalo to, že jeho pocity sdílí.

„Já vím, Akire, ale slibuju, že už jen pár dní a konečně se někde zastavíme."

„To jsi říkala i před dvěma měsíci. Já vím, že by nám mohlo být i hůř, ale tohle všechno už prostě trvá moc dlouho. Chci mít místo, kde můžu večer složit zadek a dát si teplou vanu, chci kvalitní jídlo z kuchyně, pohodlné místo pro čtení…"

„Já taky a věř mi, že už jsem vyčerpaná úplně stejně jako ty. Ale musíš uznat, že zatím se nám skutečně nenaskytla příležitost se někde usadit."

„O čem to mluvíš? Minuli jsme už tolik vesnic, které byly poloprázdné a kde bychom si určitě mohli pořídit pěkný dům."

„Já vím, já vím, ale…"

Nevěděla, co přesně odpovědět. Byla tu totiž jedna věc, kterou Alechandra Akirovi tak trochu tajila. Obávala se, že jakmile se někde zastaví, Akir nebude váhat a pokusí se vrátit do Lanesis za Caietanou. Sice by si to v tuto chvíli zřejmě sám nepřiznal, ale viděla mu to na očích. A nechtěla riskovat. *Kdy ho to, sakra, pustí? Nečekala jsem, že to v něm bude tak dlouho,* pomyslela si, zatímco stále přemýšlela nad odpovědí.

„Nechtěla jsem ti to říkat, ale stále mám pocit, že nám je někdo v patách. Říkej si tomu třeba magická intuice, ale nebudu to ignorovat."

Akir znepokojeně odložil prázdnou misku. „Cože? Říkala jsi, že není možné, aby…"

„Vím, co jsem říkala. Ale je tu šance, že našli způsob, jak nás sledovat. Dej mi prosím nějaký čas, abych zjistila, jestli to tak skutečně je, anebo jde jen o můj vlastní strach. Ano?"

Akirovi se celá ta situace zdála podivná, ale nakonec se rozhodl Alechandře věřit. „Dobře."

„Jsem z toho všeho už taky vyčerpaná, ale jsme v tom jen ty a já. A potřebuji, abys mi byl oporou. Když se jeden z nás složí, jsme v háji oba. Jasné?“

Akir přikývl.

Než se uklidili ke spánku, umyli nádobí, přikryli káru a obešli hranici jejich kouzla. Nebylo vidět, jen cítit. Spočívalo v tom, že jakýkoli kolemjdoucí by nic uvnitř bariéry neviděl ani neslyšel a zároveň by ho odvrátilo jiným směrem.

Ráno se první vzbudil Akir. Chvíli jen ležel a koukal na strop stanu. Když se ale přistihl, že zase myslí na Caietanu, sebral se a vyšel ven. Mlha zakrývala jakýkoli širší výhled na lesy, které večer pozoroval, a vše mimo bariéru bylo pokryto ranní rosou. Popadl mýdlo a vydal se k potoku, který tekl nedaleko. Už když kolem něj minulý večer procházeli, pomyslel si, že bude více než vhodný na jednoduchou koupel, protože v jednom místě se rozšiřoval do jakési tůňky. Svlékl se a vkročil do vody. Jeho mysl už byla tak perfektně vytrénovaná, že i beze slov dokázala vodu kouzlem příjemně ohřát.

Tůň byla poměrně hluboká, a tak měl Akir možnost se po několika dnech pečlivě umýt. Když se ale chystal vylézt, uvědomil si jednu věc: byl vzrušený. A ne málo. Toulky s Alechandrou mu příliš neumožňovaly ukojovat se tak často, jak by potřeboval. Naneštěstí byl ve věku, kdy to potřeboval denně. Příští měsíc měl slavit patnácté narozeniny.

Nervózně se rozhlédl a svými schopnostmi zkontroloval okolí i to, že Alechandra stále spí. Pak se zády opřel o mohutný kámen a rukou začal zkušeně dráždit své ztopořené mužství. Nespěchal. Věděl, že nemusí. Užíval si to. Dokonce si párkrát nahlas povzdechl. Ale jelikož od posledního ulevení uběhl už skoro týden, konec přišel dřív, než čekal. A nebránil se tomu. Vyvrcholení doprovázel další slastný vzdech. Tentokrát mnohem intenzivnější.

„Ty vole," dostal ze sebe udýchaně a sledoval, jak jeho produkci odnáší proud vody. Poté se ještě jednou krátce opláchl a konečně vylezl z potoka ven. Oblékl se a s dobrou náladou se vrátil k tábořišti. Rozdělal oheň a začal připravovat snídani.

Později toho rána, ještě než s Alechandrou vyrazili na cestu, byl čas na krátký trénink.

„Dnes zkusíme něco nového," řekla čarodějka, zatímco si své dlouhé měděné vlasy stahovala do pevného uzlu. Vždy ráda nosila své kadeře rozpuštěné a pečlivě rozčesané, ale co byli na cestách, tak od toho upustila. Bylo to příliš nepraktické.

„Nového?" zaujalo Akira.

„Ano. Ráda bych tě konečně začala školit v magickém boji. Myslím, že už jsi na to dost silný, a také to může být potřeba."

Akira se na chvíli zmocnilo nadšení. Bojovat magií chtěl zkusit už dávno, ale Alechandra zatím odmítala. Pak si však uvědomil, že trénovat takový druh boje přímo s Alechandrou bude drsná zkušenost. Viděl, jak zkušeně a obratně zabila ty dva čaroděje z Orientu. Nervózně polkl.

„Neboj se, samozřejmě ti neublížím. Tedy – ne moc. Jen tolik, aby sis pamatoval, co máš dělat."

„Bezva," odvětil Akir sarkasticky.

Alechandra přiložila do ohně a udělala krok k němu. „Jaký bys řekl, že je nejčastější útok při magickém boji?"

Akir zavzpomínal na veškerou četbu, co mu prošla rukama. Hodně se toho díky ní o magických bojích a bitvách dozvěděl.

„Řekl bych, že telekinetické a ohnivé útoky."

Alechandra se usmála. „Přesně tak. V uzavřených prostorách asi více telekinetické, na volném prostranství oheň. Jakou podobu může mít takový telekinetický útok?"

„Někdo mě bude chtít svou schopností odhodit."

„To také. Ale ten, kdo tě bude chtít zabít, se bude soustředit na části tvého těla. Může tě uškrtit, zlomit ti vaz,

rozmáčknout srdce, aniž by se tě dotkl. Jak by ses tomu bránil? A teď tě nezkouším. Každá odpověď je správně."

Akir si vybavil Alechandřin souboj. „Asi bych se snažil samotný útok odrazit. Přesněji odrazit energii, kterou protivník vytvoří. Nebo bych zaútočil tak, abych přerušil jeho soustředění."

„Víc se mi líbí první možnost. Víš proč? Ta druhá málokdy vyjde. Čarodějové často udrží kouzla aktivní, i když s nimi někdo právě mlátí o zem."

„Fajn."

„Zkusíme to, ano? Nebudu tě tedy škrtit, ale řekněme… tahat za vlasy. Je to úplně stejný princip jako cokoli, co jsem zmínila. Tvým úkolem poté bude vyhledat mou energii u svého těla a vlastní energií ji co nejrychleji odtlačit. Ne, ne odtlačit, to je špatné slovo. Odmrštit. Chápeš mě?"

„Asi ano," odpověděl Akir a připravil se.

Alechandra přikývla, vzdálila se a následně k Akirovi natáhla ruku. Tím nasměrovala svůj útok. Akir ucítil, jak ho něco chytlo za vlasy a snažilo se ho to táhnout směrem k lesu.

„Au," vysykl Akir, než se začal soustředit.

Alechandra nepoužívala velké množství síly. Potřebovala, aby její učenec nejdříve pochopil princip. A vypadalo to, že se daří. Trvalo to sice pár minut, ale nakonec ucítila, jak od sebe její energii odstrkuje. A jakmile si byl jist, že ji má ve své moci, jeho mysl s ní trhla a odehnala pryč.

Na čarodějčině tváři se objevil úsměv. „No vida. To bylo dobré. Znovu."

A tak to zopakovali. A pak znovu a znovu a ještě jednou. Alechandra Akirovi nedala pokoj, dokud její útok nedokázal odmrštit do několika málo vteřin. A to aniž by se nějak výrazně držela zpátky.

Po třech hodinách tréninku vše sbalili a dali se na cestu. Mířili na severozápad. Kam přesně, to ani jeden z nich nevěděl.

„Kdybys mi útočila na srdce, budu se bránit stejně?“ zeptal se Akir, zatímco seděl na káře a chroupal červené jablko.

„Přesně tak. Jen měj, prosím, na paměti, že já používám méně síly, než bych mohla. Ten, kdo tě bude chtít zabít, tě nijak šetřit nebude. Musíš pak zabrat, soustředit se a vytáhnout ze sebe maximum. Ano?“

„Dobře. Ale jak poznám, kdy už bych se skutečně dokázal ubránit?“

„Za nějakou dobu si zkusíme dát takový ostřejší souboj. Znám kouzlo, které nás ochrání, abychom si nic neudělali. Uvidíme tak, jak moc bys mi dokázal vzdorovat, kdybych ti skutečně šla po krku. Koneckonců, ještě chvíli mě budeš štvát a může na to dojít.“

„Ale prosím tě, vždyť mě máš ráda jako už dlouho nikoho,“ odfrkl si Akir. „Vlastně mě úplně zbožňuješ.“

Alechandra se rozesmála. „Bohužel. Asi to tak je.“

Akir si při pohledu na Alechandru povzdechl. „Vím, že za sebou máme dost sraček, ale stejně jsem ti za všechno hrozně vděčný. A ano, stýská se mi po Caietaně, ale víc v háji bych asi byl, kdybych byl bez tebe.“

„Ale. Kde se to v tobě bere? Slabá chvilka?“

„Myslím, že jsem předtím upadl a bouchl se do hlavy.“

„Jo, to už ale před třemi lety,“ zasmála se čarodějka a decentně popohnala oba koně vpřed.

„Dokážeš si představit, že bych tě nepotkal a odjel se zbytkem rodiny na tu jejich cestu?“

„Ani ne. Vyhodil bys vás do povětří dřív, než byste stihli odjet. A teď nežertuji.“ Odmlčela se a přemýšlela nad otázkou, co měla na jazyku. „Stýská se ti po nich?“

Akir pokrčil rameny. „Ani nevím. Po sestře asi ano. Ale po tátovi a mámě ani ne. Táta se mě chtěl zbavit a máma mu to dovolila. Nevím, co je horší.“ V očích se mu na malý zlomek vteřiny zaleskla bolest, které si čarodějka neměla šanci nevšimnout. „Ale sestru jednou vyhledám.“

„Ano?“

„Jo. Až budu vše umět, najdu ji."

„Jak bude asi vypadat?"

„To nevím. Zřejmě ji nepoznám. Už teď bych měl možná problém. Je to přes dva roky."

„To je pravda."

Akir se snažil na rodinu moc nemyslet. Hlavně ne na otce. Kdykoli s tím začal, nevěděl, jestli se propadá do pomyslné propasti smutku, či vzteku. Hodně se to v něm přelo. To samé u matky. Netušil, zda je smutný, že ji dlouho neviděl, anebo naštvaný, jelikož zbaběle stáhla ocas a nechala se jeho otcem odvézt pryč. Dopisem, který mu nechala, to moc nezachránila.

***

Celá věznice vybudovaná pod palácem města Ardenthal byla vytesána do tmavého šedého kamene. Žádné mříže, žádná okna, všude jen studený nerost v kombinaci s těžkým železem, ze kterého se vyráběly průchody do místností a chodeb.

V jedné z cel, naproti vězni přikovanému řetězy ke zdi, seděla Kristeen. Nemluvili. Oba byli v jakémsi transu, který čarodějka vyvolala.

Téměř půl roku se ona, Godrick, Alishia a Dominic snažili proniknout do mysli tří čarodějů, které lapili poté, co roznášeli pomluvy po jejich království. Pomluvy, které tvrdily, že Cidentalský čarodějný řád se zodpovídá království Orient. A to nebylo vše. Dle dostupných informací to vypadalo, že mají vnést do hlavního města zmatek, který by jeho občany připravil o důvěru v krále Yarreca.

Tito tři čarodějové byli naneštěstí velmi mocní a mysl měli obrněnou lépe, než kdokoli čekal. Kristeen se dokázala dostat k jejich pocitům, sem tam k nějakým vzpomínkám. Ale informace, které chtěla a potřebovala, jako kdyby tam ani nebyly. Tento trans vždy vyčerpával oba účastníky.

Když sebou po hodině trhla a hlasitě zalapala po dechu, Victor věděl, že skončili. Vlasy měl dlouhé, vousy neoholené, vězeňský úbor špinavý. I přesto z něj ale sálala jakási dominance, která Kristeen děsila.

„Tak zas zítra, puso," řekl jí, když odcházela.

Kristeen se na chvíli zastavila mezi dveřmi, ale nakonec usoudila, že nejlepší bude na to vůbec nereagovat.

Procházet chodbami věznice nebylo nic příjemného, všude ale stálo plno strážných, kteří ji svou přítomností trochu uklidňovali. Snažila se jít vzpřímeně a s bradou nahoru. Šla rovnou do jedné z malých palácových síní, kde už na ni čekalo několik lidí. Byli jimi primátor Qercus, královna Victoria, Godrick a Alishia. Všichni seděli u stolu a o něčem debatovali.

„Omlouvám se, že jdu pozdě," řekla Kristeen, sotva se za ní zavřely dveře. Usadila se na jedné z volných židlí a urovnala si své trochu rozcuchané hnědé vlasy.

„Nesmysl, jdeš právě včas," odvětila Alishia. „Dnes jsme tu bez Dominica a krále, jelikož jsou spolu na obchodní cestě, ale myslím, že v tuto chvíli ani není jejich účast nutná."

„Přesně tak," souhlasila královna. Byla oděna poměrně obyčejně. Kdyby jí na hlavě neseděla elegantní korunka, nevypadala by důležitěji než kdokoli jiný v místnosti. „Kristeen? Nějaký pokrok? Prosím, řekněte, že ano."

„Bohužel. Ráda bych pro nás měla lepší zprávy, ale…" Sklopila pohled. „Jsou skutečně silní."

„Myslela jsem, že ty krystaly zabudované ve zdech je měly oslabit," pronesla královna. „Tak jak to, že všichni pořád vzdorují?"

Slova se ujal Godrick. Za denního světla se jeho vlasy i vousy třpytily jako stříbro.

„Jde o to, Veličenstvo, že tyto krystaly blokují jejich aktivní používání síly. Stále jsou však schopni magii cítit, vyhledat či si s její pomocí obrnit mysl. Přiznám se ale, že jsem doufal v trochu větší pokroky, po takové době. Nebo aspoň v nějaké pokroky."

„A to je právě ono. Jsme už měsíce ve slepém bodě a ne a ne se hnout. Vojska Orientu jsou shromážděna na hranicích království a my bychom rádi věděli, o co přesně jim jde."

„Chce to jen čas," ozvala se Alishia. „Steven, jeden z těch čarodějů, je sezení od sezení slabší. Nebude to trvat dlouho a jeho mysl nám něco prozradí."

„*Jen* čas, Alishio?" zopakovala královna. „Víte stejně dobře jako já, že ten nemáme. Útok na Sensai a Astrachakan čekáme každým dnem."

Kristeen pohlédla na mapu na zdi. Představila si, jak by asi hranice mezi královstvími vypadala, kdyby obě zmíněná města spadala pod Orient. „A naše vojska jsou připravena?"

„Samozřejmě. Jestli Orient zaútočí, budeme je tlačit zpět. Ale jestli to vypukne ve velkém, budou mít převahu. To mě také přivádí k tomu, proč jsem vás svolala."

Všichni nastražili uši.

„Věc se má tak, že Orient má ve svém řádu přes dvě stě čtyřicet čarodějů. Jaký je váš přesný počet?" Victoria se při posledním slově podívala na Godricka.

„Dvě stě dva, Veličenstvo. A myslím, že víc nás už nebude. Oslovili jsme všechny dohledané čaroděje v království. I dvakrát. Ale někteří se do toho zkrátka pouštět nechtějí. Možná až uvidí nějaké výsledky…"

„Chápu."

„O co přesně jde?" zeptala se zvědavě Kristeen.

„O to, že bychom rádi vztyčili stejnou magickou bariéru, jakou mají oni. Nemusí být kolem celého království. Stačí jen mezi námi a Orientem. Tady primátor o tom už ví."

Alishia, Godrick a Kristeen si vyměnili nejisté pohledy. Museli sdělit královně špatnou zprávu.

„Veličenstvo," spustil Godrick, „s tímto nápadem nás již seznámil král. Je to asi měsíc. Společně s dalšími členy řádu jsme dávali dohromady kouzlo, které by podobnou bariéru vytvořilo. Ale bohužel toho nejsme schopni."

„Proč ne?" zeptal se Qercus.

„Vypadá to, že čarodějové Orientu se spojili takzvaným Pythagorovým kouzlem," pokračovala Alishia. „Jejich moc se tím propojila a vytvořila jednu velkou masu energie. O použití tohoto kouzla jsme v řádu před nějakou dobou hlasovali, ale nepřišlo nám příliš bezpečné a stále to tak je. Kromě toho, hranice mezi námi a Orientem je dlouhá zhruba pět tisíc kilometrů a ve dvou stech členech nedokážeme tak obrovskou bariéru vytvořit."

Královna se zarazila. „Moment, moment. Jak to? Oni ji přece mají."

Kristeen si hlasitě povzdechla. „A to je jedna z věcí, kterou hledáme v mysli těch tří – jak je tohle možné. Pythagorovo kouzlo by nám s bariérou asi dokázalo pomoct, ale i tak by nás muselo být minimálně čtyři sta."

Primátor i královna začali chápat, co čarodějové už nějakou dobu tušili. Nebylo to jen o počtu členů nebo Pythagorově kouzlu, ne. Bylo v tom všem ještě něco víc. Něco, co čarodějům Orientu dodávalo obrovskou sílu.

„Máme nějaké teorie, čím to může být?" zeptala se Victoria.

„Spíš jen dohady," odvětila Kristeen.

„Dobře, ale pochopte, že já nejsem čarodějka, takže nemám ani hrubou představu. Co například může způsobit takový nárůst moci?"

Alishia, Godrick i Kristeen měli každý několik teorií. Nechtěli ale žádnou z nich nijak prosazovat.

„Jednoduše řečeno, musejí mít nějaký zdroj energie," řekla Kristeen nakonec. „A médium, které by ji řídilo."

„Médium?"

„Ano. Všichni čarodějové jsou vlastně média pro magickou energii. Ale každý z nás dokáže řídit či udržet jen určité její množství. A to je další věc, kterou nechápeme. Nejen že odněkud berou velké množství energie, ale mají i něco nebo někoho, kdo je schopný ji kontrolovat a směrovat. A… Nic takového by zkrátka nemělo být možné."

Královna si zoufale povzdechla. „To je výborné… Qercusi, kdy se vrátí další zvědové? Třeba pro nás budou mít nové informace."

„Těžko říct, Veličenstvo. Hlásili se minulý měsíc. Nečekal bych je dřív než za další dva."

„Fajn. Přejděme k dalšímu bodu. Na minulém sezení jsme se bavili o tom, kdo z řádu by mohl jít na pomoc našim vojákům. Až to vypukne – a já cítím, že to bude brzy –, budeme vás tam potřebovat. Nejen jako bojovníky, ale také jako léčitele."

„Vypadá to, že minimálně půlka z nás tam půjde," odpověděla Kristeen. „Včetně mě a Olivie. Věříme, že tam budeme víc k užitku než zde v Ardenthalu."

Zdálo se, že primátor ani královna tohle nečekali. Kristeen měla podezření, že by si ji raději ponechali v paláci jako diplomatku, než aby ji poslali do terénu. Ale to nebyl její styl.

„Víte to jistě, Kristeen?" zeptal se opatrně Qercus.

Kristeen rázně přikývla. „Ano. S tímhle vším jsem začala, abych pomohla zjednat spravedlnost, a jestli se bude na východě bojovat, pomůžu. Ať už vojákům v bitvě, či raněným rychle se zotavit."

„Já půjdu také," připojila se Alishia.

To překvapilo nejen primátora a královnu, ale i Kristeen. Když se o tom totiž spolu naposledy bavily, Alishia si nebyla jistá. Dokonce se spíš přikláněla k možnosti, že zůstane v hlavním městě.

„Jste přece jedním z hlavních palácových čarodějů," řekla královna. „Nevím, jestli si můžeme dovolit vás pustit společně se zástupkyní řádu."

„Ale ano, můžete," odvětila. „Zůstane tady více než dostatek schopných čarodějů, s nimi i Godrick a Dominic. A jak řekla Kristeen, i já tam budu více k užitku než zde."

Qercus a Victoria na sebe pohlédli způsobem, který napovídal, že by si nejraději odtáhli Alishiu stranou a rozmluvili jí to, ale to nešlo.

„Král musí veškeré aktivity schválit," řekl Qercus.

Alishia se nadechla k protestu, ale nakonec jen pokorně přikývla. „Samozřejmě," dostala ze sebe a nenápadně se na Kristeen usmála.

Královna poté stočila téma opět ke třem uvězněným čarodějům. Ale spíše v tom smyslu, že měla dlouhý monolog o tom, jak je potřebné se do jejich myslí dostat co nejdříve.

„Měl bych možná jeden nápad," řekl poté Godrick. „Jak asi všichni víme, čarodějova síla je navázána na emoce a stav mysli. Kdyby se nám podařilo stav mysli narušit, mělo by se nám podařit do ní i proniknout."

„Vysvětlete to prosím jasněji," reagovala královna.

„Když narušíte čarodějovu psychiku, narušíte i jeho soustředění a kontrolu nad magií. Hradba kolem jeho mysli by pak popraskala a možná se i zřítila."

„Asi chápu. Ale o jaké narušení psychiky by se jednalo? Chcete je nechat hladovět nebo něco na ten způsob?"

„To úplně ne. Hladovění je něco, co nabíhá postupně. Něco, na co si mozek zvyká. Mluvím o věci, která v mžiku rozhodí jakékoli soustředění. Náhlá fyzická bolest."

Kristeen cítila, jak jí spadla ramena, když pochopila. I primátor s královnou vypadali zaskočeně.

„Mluvíte o mučení?" zeptala se Victoria opatrně.

„Ano," odpověděl Godrick. „Náhlá fyzická bolest dokáže rozbít obrnění mysli. Stačí i jediná vteřina."

„Od takových praktik jsme před staletími upustili," namítla královna.

„S prominutím, Veličenstvo, ale takováto situace tu také po staletí nebyla. Jestli vypukne válka, nemůžeme si hrát na ty hodné. Navíc pár zlomených prstů nic není."

Victoria pohlédla na primátora. „Co myslíte?"

Ten zavrtěl hlavou. „S tímhle musíme počkat na krále, nesmíme to rozhodnout sami. A ani nikdo z čarodějů." Při posledním slově upřel na Godricka přísný pohled.

„Samozřejmě."

Victoria vypadala nesvá. Viditelně takový návrh nečekala. „Král bude zpět zhruba za šest dní. Tehdy to projednáme znovu."

***

Kristeen byla ráda, že tento drastičtější postup s vězni navrhl Godrick. Ona sama nad tím už dlouho přemýšlela, ale měla pocit, že od dámy jejího postavení se takový návrh nehodí. I přesto, že ona sama už několik prstů při získávání informací zlomila. Byla si skoro jistá, že tento postup zabere. Do králova návratu ale zbývaly ještě dva dny, proto zatím musela pokračovat v sezeních s vězni jako dosud.

„Co lámat, já bych se jim nebála ty prsty řezat," řekla jí Olivia nad sklenkou vína. Denfer odešel s přáteli do krčmy, a tak měly celý dům jen pro sebe.

„Palác se chce držet nějaké úrovně, zdá se."

„Ale proč?"

„Podle Alishii palác nechce, aby si kdokoli myslel, že takové praktiky ještě používáme. Prý to značí primitivitu a slabost."

„Co je to za blábol, pro všechno na nebi? Jak jinak by z vězňů obecně chtěli dostávat informace, když ne fyzickou bolestí?"

„Už desetiletí si vystačili s námi čaroději a naší schopností nahlédnout do mysli a do vzpomínek. Ale i přesto se vsadím, že čas od času na nějaké mučení došlo. Možná ne pod střechou paláce a možná ne jménem krále… Ale víš, jak to chodí."

„Právě proto. Myslím, že obě chodíme po tomhle trávníku už nějakou dobu. Nejsme naivní. A král by také neměl být."

„Souhlasím. Ale stále je to hlava království, bez něj nic udělat nemůžeme. Tedy můžeme, ale nemuselo by to dopadnout vůbec dobře."

Olivia se nad něčím zamyslela. Přitom si hrála s pramenem vlasů, který se jí uvolnil z drdolu. „Neuvažuješ občas nad tím, proč jsou králové a královny smrtelníci? Přece jen, kontinent je plný čarodějů, a kdybychom chtěli, můžeme si tu dělat, cokoli chceme."

„Takových otázek jsem se vzdala už dávno. Myslím, že nikdo z nás, co už žijeme nějakou dobu, nemá zapotřebí ničemu vládnout. Kdyby ano, minimálně v jednom z království by se to už stalo."

Olivia přikývla, ale ten zamyšlený pohled měla dál.

„Trochu se bojím zeptat, co se ti teď honí hlavou." Kristeen se dlouze napila temně červeného vína.

„Jen jsem dumala, zda se o to přece jen někdo někdy nepokusil."

„Myslím, že ne. A jestli ano, neuspěl."

„Hmmm…" Olivia chtěla ještě něco dodat, ale nestihla to. Na domovní dveře někdo hlasitě zabušil.

„Ty někoho čekáš?" zeptala se Kristeen.

Olivia zavrtěla hlavou a vstala. „Určitě ne."

Prošla halou až k masivním dřevěným dveřím a otevřela je. Za nimi stál jeden z královniných poslů. Byl to asi třináctiletý hoch s blond vlasy. Na hlavě měl modrou čapku a poselský kroj. Hrdě se napřímil.

„Dobrý den. Naleznu zde paní Kristeen, zástupkyni Cidentalského čarodějného řádu?"

Olivia zmateně zamrkala. „Ano. Pojď dál."

Kristeen to slyšela, a tak vstala, aby mohla posla přivítat v hale. „Zdravím. O co jde?"

„Dobrý den. Posílá mě za vámi paní Alishia. Máte se neprodleně dostavit do řádové síně. Někdo si vyžádal audienci u vás."

Kristeen i Olivia byly překvapeny.

„Smím se zeptat kdo?"

„To bohužel nevím. Víc informací nemám."

Kristeen přikývla. „Dobře. Vyřiď, že se upravím a dorazím."

„Jistě. Děkuji.“ Posel se rozloučil a nechal se vyprovodit ven.

Jakmile se zabouchly dveře, Olivia se Kristeen otázala: „Máš tušení, kdo by to mohl být?“

„Vůbec. Půjčíš mi nějaké líčení a hřeben? Ať můžu vyrazit.“

„Samozřejmě,“ usmála se a odběhla do patra.

Jakmile si Kristeen pečlivě rozčesala vlasy, zvýraznila oči a upravila dekolt, vyrazila do paláce. Celou cestu na sobě pozorovala lehkou nervozitu a zároveň velkou zvědavost.

Jako každého jiného večera bylo kolem paláce živo. Celé skupiny lidí vycházely ven a podobný počet jich vcházel i dovnitř. Majestátní schodiště bylo naštěstí dostatečně široké i pro armádní oddíl. Kristeen spěchala, ale dávala si pozor, aby se nezadýchala. V palácových chodbách ji cestou pozdravilo několik desítek lidí, většinou strážní, ale narazila i na služebnictvo, jiné čaroděje, písaře či diplomaty.

Jakmile dorazila ke dveřím řádové síně, na několik vteřin se zastavila a letmými pohyby si urovnala šaty a vlasy. Nakonec si posunula náhrdelník na krku tak, aby jeho kámen směřoval přímo mezi prsa. S narůstající zvědavostí vešla do prostorné místnosti, jejíž velkou část zabíral obrovský dřevěný stůl, kolem kterého běžně sedával celý řád. Ještě než zavřela dveře, všimla si muže, který se uvnitř nacházel spolu s Alishiou.

„Dobrý den,“ pozdravila Kristeen a dobře si cizince prohlédla. Měl delší světlehnědé vlasy, zlatavé oči, byl statný a velmi atraktivní. Stál skoro na druhé straně síně a jednou rukou se opíral o stůl. Alishia naopak stála poměrně blízko u dveří. Kristeen přišlo zvláštní, proč si od něj drží takový odstup, ale jakmile udělala další krok, bylo jí vše jasné.

Ten muž byl upír. Cítila to. Jeho tělo tvořil prapodivný druh magie, které si nešlo nepovšimnout. Lehce znervózněla.

„Prý se mnou chcete mluvit, je to tak?“ Snažila se vypadat stejně klidně, jako když vcházela do místnosti.

„Dobrý den. Chtěl jsem mluvit s hlavou Cidentalského čarodějného řádu a podle všeho jste to vy. Mé jméno je Adrian. Přináším vzkaz z města Gechkar.“

Kristeen pohlédla na Alishiu s nadějí, že jí situaci trochu objasní.

„Nic mi neřekl. Čekáme na tebe. Chce mluvit jen s tebou,“ řekla Alishia tiše. Zřejmě doufala, že to upír neuslyší, ale to byl samozřejmě nesmysl. Adrian slyšel i to, jak oběma čarodějkám buší srdce a jak do jejich lidského těla rozvádí krev.

***

Když Adrian dorazil do Ardenthalu, nejprve navštívil svůj dům, kde strávil jednu noc a jeden den. Procházel ho, kontroloval jeho stav, užíval si klidu a prázdnoty. Po několika měsících úplně vypnul a nějakou dobu nemyslel vůbec na nic. V Tristanově sídle v Gechkaru mu bylo více než dobře, ale tohle byl dům, kde vyrůstal a kde se vždy cítil v bezpečí a ve svém.

Po západu slunce a krátkém lovu vyhledal svého starého přítele Daniela, upíra podobného věku, který se jen málokdy vzdálil z Ardenthalu. Vlastnil obrovský dům na kraji města, v oblasti, která už byla považována za venkov. Daniel se proměnil v devatenácti letech, proto nebylo divu, že vypadal mnohem mladší než Adrian. Byl o něco málo vyšší, štíhlejší, měl černé vlasy a modré oči. Adrian mu bezmezně věřil, a tak mu po vřelém přijetí vysvětlil celou situaci. Řekl mu o upírech vládnoucích Orientu, o plánu se jich zbavit i o alianci, jež bude potřebovat velké množství čarodějů.

„Možná tě překvapím, ale o královské rodině Orientu vím. Ne dlouho, asi sedm let, ale už se to ke mně doneslo.“

„Není to tak dlouho, co jsme spolu mluvili. Proč ses o tom nezmínil?“

„Protože by mě nenapadlo, že tě to bude zajímat. Navíc doteď jsem měl tuhle informaci jen od jednoho člověka. Nemohl jsem si být stoprocentně jistý, že to tak je.“ Daniel vstal a oběma jim přinesl korbel piva.

„Od koho to víš?“ zeptal se Adrian.

„Kdysi tu byl obchodně jeden upír z jejich hlavního města, z Valkarionu. Padli jsme si do oka, strávil u mě několik dní a řekl mi toho hodně. Ale pak už jsem ho neviděl.“

Adrianovi to přišlo podezřele načasované. „Přijde mi poměrně zvláštní, že čtrnáct set let to drží v tajnosti a najednou… To je jedno. Bohužel se tu nemůžu zdržet moc dlouho. Co víš o místním čarodějném řádu? Jsou nějak napojeni na Orient, jak tvrdí klepy? Podřizují se mu? Nebo sám Yarrec?“

Daniel se uchechtl. „Těm východním zmrdům se to opravdu podařilo skvěle rozšířit. Ale ne. Pravda je taková, že Orient dal dohromady čarodějný řád. Začal s tím před několika lety. Dle všeho je nějak chtějí zapojit do tažení proti našim hranicím. Naše království na to ale reaguje. Začali masivně rozšiřovat armádu a zajistili si vlastní čarodějný řád. Prý by měl být už taky kompletní.“

„To je dobrá zpráva. V tom případě by nám mohli pomoct.“

„Zkus si promluvit s jejich zástupcem. Je jím Kristeen Serrano. Co vím, Orient nakázal vyvraždit její vesnici. Neúspěšně. Ale odnesl to její manžel. Dle všeho bojuje za zlikvidování Orientu. Bohužel netuší, proti komu vlastně stojí.“

„Jak tohle všechno víš?“

Daniel zdvihl pobaveně obočí. „Jsem upír žijící už nějakou dobu na jednom místě. Slyším všechno. A co neslyším já, to slyší moji přátelé. Ale proto jsi za mnou přece přišel.“

„To ano. Nečekal jsem však, že mi to až takhle celé naservíruješ. Ale vydrž malý moment – Ardenthal nemá tušení o tom, že sousedící vládci jsou klan upírů?“

Daniel zavrtěl hlavou. „Vůbec."

„A proč jim to neřekneš? Když už proti nim zbrojí, měli by to vědět."

Daniel si povzdechl. „Nemyslím si, že jsem ta správná osoba. Nemám k paláci žádný vztah. A oni budou nejspíš zbrojit proti jejich vojsku, ne proti královské rodině."

„Ano, ale dřív nebo později dojde na kontakt i s ní. Navíc upíry mají i v armádě."

„Oznam jim to, jestli chceš. Ale mně se do toho nechce. Nebudu na sebe nijak upozorňovat. Tenhle způsob života se mi už nějakou dobu vyplácí."

„Chápu," odvětil Adrian a dlouze se napil. „Rovnou se zeptám na další věc, která už se týká přímo tebe. Chystáme se oslovit upíry i upírské klany, zda se k nám přidají. Byl bys ochotný nám pomoci?"

Daniel asi čekal, kdy tahle otázka přijde. Nevypadal překvapeně, ovšem v jeho očích nebylo nic, co by Adrianovi napovídalo, že by se chystal jeho návrh přijmout.

„Adriane, nezlob se, ale ne. Předávat informace je jedna věc, ale zasahovat do takových konfliktů mi nepřísluší. Chci zůstat neutrální a žít si svůj život. A i přesto, že Orient dělá hrozné věci, mě se netýkají. Nemám žádný osobní důvod proti nim zbrojit."

Adrian zklamaně přikývl. „Dobře. Respektuji to. Ale promysli to prosím. Bude se hodit každý schopný upír."

„Co tebe vlastně žene do takového sporu? Nikdy by ses do něčeho podobného nezapletl."

„A to je právě ono. Nikdy dřív ne. Ale chci to změnit. Když mi zemřela matka, byl jsem samotář. Sice se spoustou přátel, ale samotář. Co jsem potkal Tristana, mám pocit, že mi osud dal příležitost něco vykonat. Nebo tomu aspoň pomoct. A chci tuhle příležitost chytit za pačesy."

„Jak je možné, že sis někoho tak moc pustil k tělu?"

Adrian se zasmál. „Nemám tušení. Ale obdivuju ho. Přišel úplně o všechno. O rodiče, manželku, děti. I o život.

A stejně tu je a chce bojovat. Někoho takového jsem zřejmě měl potkat."

Daniel se dlouze napil. „To je dobře. A fajn, slibuji, že to promyslím, ale v moc nedoufej. Kdy se vracíš zpět?"

„Až promluvím s tou čarodějkou. Uvidíme, jestli bude ochotná nám pomoci."

Danielovi se zajiskřilo v očích. „Za ní ale půjdeš nejdřív zítra večer. To znamená, že dneska můžeme pít a případně se i trochu pobavit ve městě, co ty na to? Dlouho jsme se neviděli."

„To máš pravdu," nenechal se Adrian přemlouvat.

A tak se po několika dalších vypitých pivech přesunuli do města na jednu z oslav. Pili, smáli se, tančili. Potkali i skupinku jakýchsi jasnovidců, kteří jim věštili budoucnost. Adrianovi byl předpovězený velmi dlouhý život, během kterého se dostane na vysokou pozici ve vládní hierarchii. Jakmile však žena začala mluvit o dětech, došlo mu, že ke skutečným jasnovidcům mají tak daleko jako upír k početí dítěte. Při návratu do domu se proběhli jedním z lesů, kde každý skolil srnce, a dosyta se nakrmili. Bylo těsně před východem slunce, když se oba svalili na pohovku v Danielově společenské místnosti.

„Neměj strach, služebnictvo ví, že přes den musejí být závěsy ve všech místnostech dokonale zatažené. V prvním patře si najdi jakoukoli volnou ložnici a tam se prospi."

Adrian se k Danielovi otočil a důkladně si ho prohlédl od hlavy až k patě. Jejich pohledy se střetly a oba moc dobře věděli, jak tohle dopadne.

„Není škoda rozestýlat další postel, když se vejdeme do jedné? Máme to už přece vyzkoušené."

Daniel se šibalsky usmál. „To tedy máme." Přisunul se k Adrianovi a začal ho líbat.

Adrianem okamžitě projela vlna vzrušení, která ho přiměla se k Danielovi co nejvíc přitisknout a veškeré polibky mu oplácet.

Po několika minutách se v Danielově ložnici rozrazily dveře. Oba upíři, kteří už byli úplně nazí, se neuvěřitelnou rychlostí přesunuli na postel a pokračovali v tom, co v přízemí začali.

„Takové návštěvy bychom měli dělat častěji," zamumlal Daniel spokojeně, zatímco rukou dráždil Adriana mezi nohama.

„Nemuseli bychom, kdyby ses přidal k nám." Adrian se tiše zasmál.

„Chytré," odvětil pobaveně Daniel a během mžiku otočil Adriana na břicho. Ten se zkušeně prohnul v zádech, roztáhl nohy a uvolnil se.

Jakmile se dostavila očekávaná příjemná bolest, Adrian hlasitě zasténal. A stejně tak při každém z následujících přírazů, které oběma přinášely nepopsatelnou slast…

Celý ten krásný zážitek však Adrian brzy pustil z hlavy. Musel se soustředit na svůj úkol, kvůli kterému do města přišel. Jen doufal, že mu Daniel předal správné informace.

Pokud ne, tohle by mě mohlo stát krk…

***

Kristeen pokynula k židlím kolem stolu. „Posaďme se."

Adrian se ujal té nejbližší, čarodějky také. To znamenalo, že seděli poměrně velký kus od sebe.

„Povídejte," vyzvala Kristeen Adriana. „O co jde?"

Adrian vypjal hruď a složil ruce na desku stolu. Chtěl působit diplomaticky.

„Mám informace, že váš řád vznikl proto, aby pomohl v boji proti východnímu království. Je to tak?"

Kristeen se nepatrně zamračila. Netušila, kam to může směřovat, a nerada by někomu potvrdila něco, co by neměla. Pokusila se Adrianovi nahlédnout do mysli, ale neúspěšně. Byla obrněná důkladněji než mysl lecjakého čaroděje. Ovšem díky empatii poznala, že Adrian přichází s jistým pocitem naděje. Napovídalo jí to, že nebude nepřítelem.

„Ano. Orient posledních pár let porušuje zákon i mravní zásady a to se nemůže nechat bez povšimnutí."

Alishia vytřeštila oči. Kristeen cítila, že byla udivená, až skoro vyděšená, jak to všechno Adrianovi na první dobrou potvrdila.

Kristeen! Může být z Orientu! Nemůžeš to takhle všem vykládat na potkání! přišlo k ní telepaticky.

Vnímej jeho emoce. On rozhodně není z Orientu.

Adrian přikývl a rozmýšlel si další věty. Kristeen se mezitím dál soustředila na jeho pocity.

„V Gechkaru vzniká aliance, jejíž záměry jsou velmi podobné. Naším cílem je zlikvidovat královskou rodinu. Chceme, jak se říká, setnout hadovi hlavu."

Kristeen si odfrkla.

„To je sice moc hezký cíl, ale sám musíte dobře vědět, že dostat se až ke královské rodině je takřka nemožné. A i kdyby se vám podařilo, oč se chcete pokusit, nikdy byste nevyvázli z paláce živí. Nikdo z vás."

„Co jste zač?" zeptala se Alishia. „A proč máte zrovna takový cíl?"

Adrian se zhluboka nadechl. „To, co vám teď řeknu, vás možná trochu znepokojí. I když možná už to víte. Ale nemyslím si."

Kristeen i Alishia se lehce předklonily, aby bedlivě naslouchaly každému jeho dalšímu slovu.

„Královská rodina Orientu je ta samá rodina, která usedla na trůn před čtrnácti sty lety. Je to upíří klan." Kristeen i Alishia zbledly. „Upíří klan, který zhruba každých deset let podniká tažení na jednu z vesnic v našem království. A celou ji kvůli zábavě a potravě vyvraždí."

Kristeen píchlo v hrudi. Věděla, že Adrian mluví o něčem jiném, ale najednou jako kdyby zase byla v Asterosu a viděla umírat svého milovaného Timetta. Jako kdyby se na okamžik její mysl vrátila do té hrozné noci, kdy přišla o toho nejcennějšího člověka ve svém životě.

„Prosím?“ odsekla Alishia. „Něco takového bychom přece museli už dávno vědět.“ Její tón byl jako ostrá kudla připravená k použití.

„Zjevně nevíte,“ oponoval Adrian. „Poslední vesnice, kterou takto vyvraždili, byla Revlato. Viseiský kraj. Jižně od oblasti Mynthryl. Octobris čtrnáct set třináct. Ověřte si to.“

Kristeen znovu zalapala po dechu. „Octobris, říkáte?“

Bylo vidět, že Kristeen tyhle informace rozhodily. To bylo dobře. Adrian věděl, že má její pozornost.

„Přesně tak.“

Kristeen pohlédla na Alishiu a ta si všimla, že je celá nesvá. „Co se děje?“

„Asi to bude znít bláznivě, ale… Alishio… Já to tehdy cítila. Myslím.“

„Prosím?“

„Pamatuji si noc, kdy jsem se probudila naprosto vyděšená. Nevědomky jsem cítila nějaký obrovský a násilný masakr, ke kterému někde došlo. Netušila jsem, kde by to mohlo být, a přiznám se, že už jsem se tím pak ani nezabývala, ale to, o čem mluví…,“ ukázala na Adriana, „to by mohlo být ono.“

Alishia nevěděla, co říct, jen kmitala očima mezi Kristeen a Adrianem.

„Je tomu skoro šest let,“ pokračoval Adrian. „Do dalších čtyř se to může opakovat. Náhodná vesnice. Stovky nevinných lidí. Všichni mrtví.“

Kristeen vstala od stolu. Musela to rozchodit a rozdýchat.

„Jsme si samozřejmě vědomi i ostatních věcí, které Orient na našem území působí,“ pokračoval Adrian. „Nelegální skupování pozemků, vraždy jejich majitelů, zabírání celých oblastí a další. Když se spojíme, může se nám podařit je zlikvidovat, než vypukne válka, která, jak obě dobře víte, je už za rohem. Stačí jen, aby jejich vojska překročila naše hranice.“

Kristeen se opřela o stůl. Konečně byla Adrianovi blíž. „Společně? Za koho vůbec mluvíte, Adriane? Stále jste nám to totiž neřekl."

„Zatím je nás bohužel jen pár. Ale počítáme s tím, že nás brzy bude víc."

„Nás?"

Adrian přikývl. „Upírů. Chceme dát dohromady alianci upírů a upířích kmenů, kteří by nám s Ferdinandem a jeho rodinou pomohli. Budeme mít i pár vlastních čarodějek, ale ne tolik, kolik bychom potřebovali, samozřejmě. A proto jsem tu. Byl jsem sem poslán s žádostí, zda by se k nám váš čarodějný řád v tomto boji přidal."

„My k vám? Nezlobte se, ale přesně jak jste řekl – my už jsme řád. A ta vaše aliance teprve vzniká. Ani nemáte jistotu, zda bude skutečná."

„Ano, ano, všechno je to v začátku. Ale předpokládáme, že to půjde rychle."

„Promiňte, ale dává spíše smysl, abyste se vy postupně přidali k nám," namítla Kristeen. „Čarodějové, jež seženete, se můžou přidat k řádu. A upíři, kteří budou chtít bojovat, zase k vojsku. Takhle jejich armádu určitě odvrátíme."

„Jenže to je ono – my nechceme jít přes armádu. Touhle cestou by vše bylo příliš nejisté. Chceme jít rovnou po nich."

Kristeen si založila ruce. „Tvrdíte, že chcete ochránit stovky lidí před dalším možným masakrem. My ale chceme ochránit celé statisíce. Přesně tolik jich totiž bude v ohrožení, jakmile Orient překročí naše hranice. Nejdříve musíme fungovat tam. A až budeme mít jistotu, že jsou naši lidé v bezpečí a vojska Orientu odražena, můžeme podniknout tažení na hlavní město a zaútočit na palác."

Adrian zavrtěl hlavou. „S vojskem je nikdy nedostanete. Do hlavního města se musíme infiltrovat tak, aby o tom nevěděli. Rozhodně ne s armádou."

„Ano. Ale i tak to musí být až poté, co je zaženeme zpět."

„Pochopte ale, že válka vojsk může trvat roky a roky, během kterých přijdete o stovky tisíc vojáků. A ani poté nebudete o nic blíž svému cíli. Navíc Orient má ve své armádě upíry. A jeden takový vydá za dvacet vojáků. Touhle cestou to nikdy nemůžete vyhrát."

Alishia i Kristeen byly opět zaskočené novou informací.

Kristeen se obrátila k Alishie. „To je pravda. Jestli má Orient ve své armádě upíry, budeme značně znevýhodněni."

„My tam ale zase budeme mít čaroděje. A podle toho, co víme, Orient své čaroděje do boje posílat nebude. K něčemu je potřebuje v hlavním městě. Minimálně kvůli tomu, aby udržovali bariéru nad jejich územím."

„Bariéru?" zeptal se Adrian.

„Ano," povzdechla si Kristeen. „Jejich čarodějný řád dal dohromady magickou ochranu nad celým královstvím. Žádné z našich kouzel nepronikne dovnitř."

Adrian se zaklonil. Nevěděl, že je něco podobného možné. „Ach tak."

„Pro nás se však situace nemění," pokračovala Alishia. „Primárně musíme odrazit vojska Orientu, až překročí naše hranice. Ano, kdyby tu toto riziko nebylo, asi by dávalo smysl vyslat naše čaroděje společně s vašimi upíry rovnou do sousedního království. Ale to teď zkrátka nejde."

„Je to tak, Adriane," přidala se Kristeen. „Vojska Orientu zaútočí už brzy. A my budeme zapotřebí tam." Pak se zamyslela. „I když možná ne všichni. Možná… kdybychom naše síly rozdělily? Alishio?"

„Vím, kam tím míříš, ale s tím král ani primátor nikdy souhlasit nebudou. Když se něco stane, budou nás chtít mít všechny pohromadě."

Kristeen sklopila pohled. Někde hluboko věděla, že plán, kdy by část čarodějů šla s vojskem a část by se infiltrovala do Orientu, je ideální. Jenže pak jí došla jiná věc – aliance upírů ještě neexistuje.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Tristan: Pokřtěni válkou**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.